

DEVRİMCİ YOL

SAYI:23

24 EKİM 1978

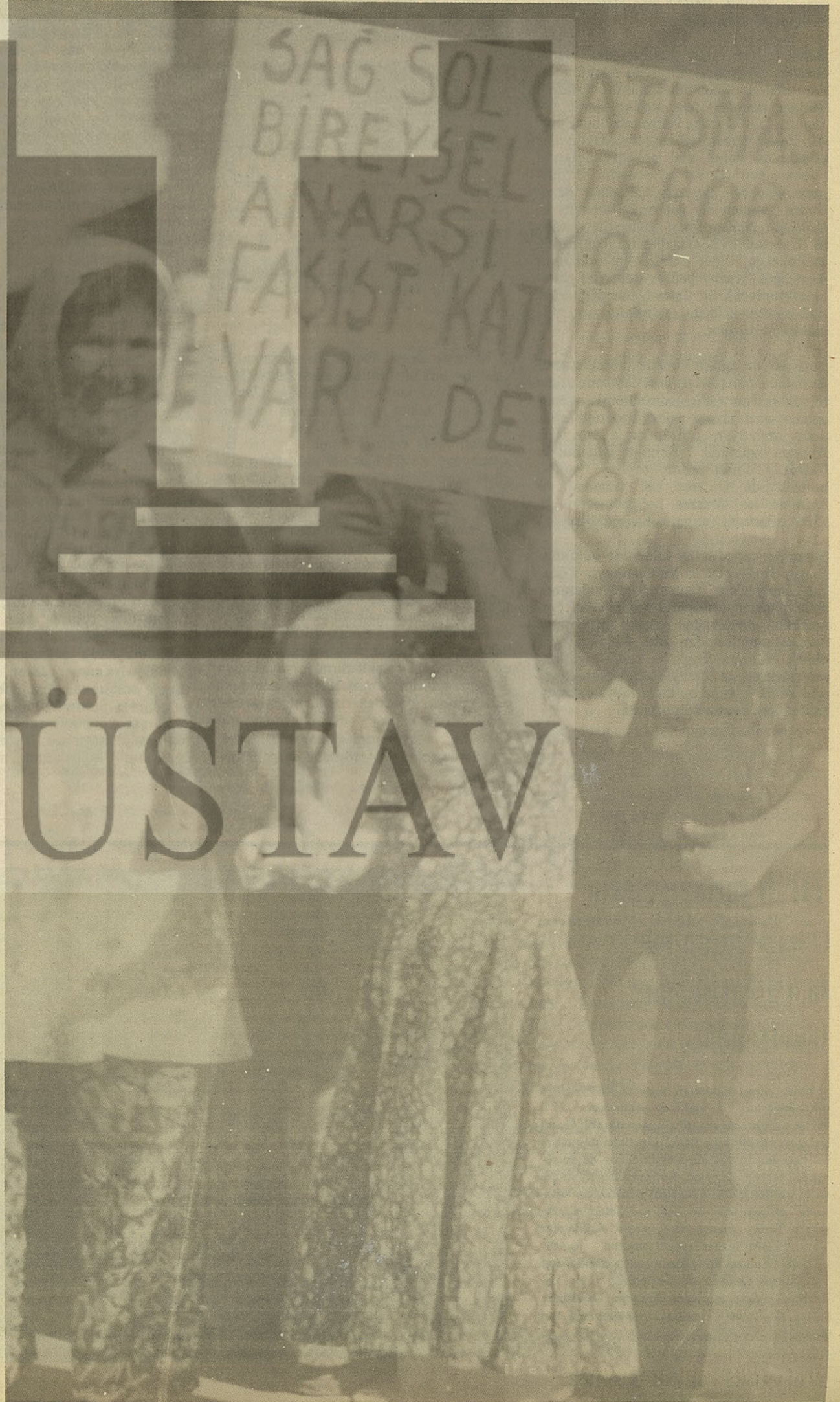
5TL

*'terörizm' ve
'anarşi' değil*

FAŞİST TERÖR VE FAŞİZME KARŞI MÜCADELE

SAYFA 3

- Faşist katliamlar, sıkıyönetim çılgınlıkları ve "terörizme karşı mücadele" şamataları. SAYFA 2
- Burjuva liberalleri ve iç savaş. ORTA SAYFA
- TÖB-DER'i tasfiye plânlarına karşı mücadele edelim. SAYFA 4
- Kürdistan'daki son gelişmeler üzerine. SAYFA 10
- Kürdistan'da millî zülme son. SAYFA 11
- Vietnam'da gerilla savaşının bazı yönleri. SAYFA 12-13
- Devrimci Memurlar revizyonist barikatları yıkacaktır. SAYFA 6
- Karadeniz balıkçıları trolcülerini limanlara sokmuyor. SAYFA 6
- Burjuvaziye, sol içindeki ayrılıkları istismar ederek, devrimci mücadeleyi engelleme olanağı tanınmamalıdır. SAYFA 14

Faşist katliamlar sıkıyönetim çılgınlıkları ve "terörizme karşı mücadele" şamataları

Eylül ayı içinde son faşist saldırılarda bulunmuş birçok Ülkü Ocak'lı, MHP'li faşist yakalandı. Balgat, Mamak katliamlarını yapanlar ele geçirildiler. Doğan Öz'ün katilleri ve başka bazı faşist katliamlarda bulunanlar tespit edildi ve aranmaya başlandı. Yine birçok cinayet ve saldırıyı planlamış, bunlara bizzat katılmış İstanbul-Şişli MHP Gençlik Kolları Başkanı ve birçok ÜGD'li, ÜOD'li suç aletleriyle ve delilleriyle yakalandılar.

Bütün bu gelişmeler sürerken MHP Genel Başkanı Türkeş, 2 Ekim'de sıkıyönetim ilan edilmesi talebinde bulundu. Aslında, Türkeş, sıkıyönetimin ötesinde bütün sorumluluğun Orduya verilmesini öneriyordu. Faşist güçler herhangi bir sıkıyönetim koşulunda kendi sivil ve açık uçlarına yönelen son takibat eylemlerini durdurmayı ve devlet aygıtının *bütünü*nün denetimini yeniden ele geçirmeyi amaçlıyorlardı. Bu yüzden faşist güçler bir yandan MHP aracılığıyla sıkıyönetim çağrısında bulunurken, diğer yandan da ordu içindeki açık faşizm yanlısı kesimleri harekete geçirecek bir "genel anarşi" görüntüsü yaratmak üzere saldırıların ve katliamların artırdılar.

Faşistler bu amaca yönelik olarak siyasal arenadaki çatışmaları derinleştirmek üzere, solda, bu çatışmanın derinleşmesini istemeyen kesimlere yönelik bilinçli saldırılara başladılar. 1 Ekim'de Adana İGD Başkanı öldürüldü. 7 Ekim'de İstanbul'da İGD-İLD binası içerde toplantı varken bombalandı. Onlarca kişi yaralandı. 9 Ekim'de ise Ankara Bahçelievler'de 7 TİP'li evlerinde hunharca katledildiler.

Türkeş'in sıkıyönetim talebinde bulunduğu gün Doğan Öz'ün katili Hüseyin Kocabaş Emniyet'e ve basına haber göndererek ancak hükümet düşünce teslim olacağını açıkladı. Aynı gün Balgat katliamının aranan sanıklarından biri Niğde'de ölü olarak bulundu. Faşistler kendi örgütlenme zincirlerinin tümüyle açığa çıkmaması için kendi adamlarını katletmeye daha süratli olarak devam ediyorlardı.

MLSPB, Türkeş'in sıkıyönetim talebinde bulunduğu günün hemen ertesinde 3 Ekim'de, güvenlik kuvvetlerince tutuklanan üyeleri Fehmi Gökçek'den bütün uyarılara rağmen hiçbir haber alamadıkları için, İstanbul MHP İl Başkanı ve oğlunu öldürdü. Faşistler bu olay üzerine misilleme yaparak İstanbul Maslak'ta 3 yurtsever genci belediye otobüsünden indirerek kaçırdılar ve daha sonra kurşuna dizdiler. Bunlardan İTÜ öğrencisi olan Suat Koçer ve Haluk Tandoğan öldüler.

Daha önce gizli faşist örgütlerle olan ilişkileri açığa çıkan, ordudan çıkarılmış ve halen orduda bulunan bir takım subaylar "ordu mensuplarının can güvenlikleri kalmadığını" belirten açıklamalar yaptılar. Aynı günlerde MHP ve diğer MC partileri hükümeti tüm güvenlik görevlerini korumaya ve savunmaya, kontr-gerilla tartışmalarında "ya taraftar, ya karşı" kesin tavır almaya zorladılar.

5 Ekim'de 3 Ekim olayında öldürülenlerin cenazesinde faşistler İstanbul'da terör estirdiler.

6 Ekim'de Ecevit faşistlerin sıkıyönetim talebine sert bir biçimde karşı çıktı. Çünkü bugünkü koşullarda ilan edilecek bir sıkıyönetim bütün iplerin tümüyle faşistlerin eline geçmesi demektir. Oysa Ecevit bir yandan ABD emperyalizmine ve tekelci sermayeye en iyi hizmeti sunmaya çaba göstererek faşist güçlerin darbe girişimlerini desteklemelerini önlemeye çalışırken, diğer yandan devlet içinde faşist olmayan, sınıflar mücadelesinin aşırı ve keskin uçlarının törpülenmesi taraftan olan, Cumhuriyet döneminin geleneksel sınıflarist devlet anlayışı ile biçimlenmiş kesimleri güçlendirmek ve bu kesimlerle birlikte sınıflar mücadelesini silahlı biçimlerden arındırmak amacındaydı. Bu nedenle hükümet bir yandan fütursuzca zam üstüne zam yapıp, süreklili devaliasyonlar uygulayıp, 4 Ekim'de Amerikan üslerini MC partilerinden çok daha cesur bir biçimde açma kararı alırken, diğer yandan da MHP'nin sıkıyönetim önerisine karşı "sağda da, solda da terörizme karşı müca-

dele" kampanyası başlattı. Tabii CHP hükümeti bu konuda yalnız değildi. Solda birçok CHP kuyrukçusu grup, bu konuda hükümet adına kamuoyu oluşturuyordu. Örneğin 3 Ekim'de TİKP, iç savaşı önlemek üzere AP-CHP-MSP koalisyonu önerirken, TİP Başkanı, 7 Ekim'de hükümetten "en acil sorun olan terörizmin" önlenmesini talep ediyordu.

Bu gelişmeler olurken Genel Kurmay Başkanı Evren'in kontr-gerilla tartışmalarının neden olduğu bazı olayları öne sürüp hükümete muhtıra verdiği iddiaları gerici-faşist basında yer aldı. Ecevit bu iddiaları yalanlarken, Milli Savunma Bakanı Hasan Esat Işık "ordu konusunda mesnetsiz iddialarda bulunulmamasını" istedi. Demirel ve Türkeş, ordu içindeki faşist güçlere güç kazandırmak için orduyu kıskırtma siyasetlerini sürdürdüler. Demirel 6 Ekim'de "Milli Güvenlik Kurulu ne yapıyor" diye sorarken, 7 Ekim'de Türkeş "Ecevit Ordudan korkuyor" dedi.

Bu arada HK, KSD, TSİP, vb. siyaset şaşkınları da koroya katıldılar. Hepsini MLSPB'nin eylemini bahane ederek "bi-reysel terörizme hayır, provokasyona gelme" şarkısını söylemeye başladılar ve böylece kendi sağ çizgilerini meşrulaştırmaya çalıştılar. Bir iki faşistin öldürülmesinden bu kadar "şikayetçi" olan bu siyasal gruplardan çoğunluğunun aklına oligarşiden ve CHP hükümetinden Fehmi Gökçek'in akbetini sormak gelmedi. Yine, terörizm konusunda yaygara basan Ecevit, en üst derecede bir hükümet yetkilisi ve sorumlusu olarak, bu konuda yapılması gereken herhangi bir açıklamada bulunmadı. Böylece oligarşinin ve onun resmi ve sivil terör odaklarının devrimcileri, ilericileri, demokratları kaçınıp yargı yasa dinlemeden tutuklamaları katletmeleri, bir bakıma, meşrulaşmış oluyordu. Bizim "temkinli, akıllı" solcularımız böylece oligarşinin oyununa gelirken, MHP sanki savunma konumundaymış gibi bütün Türkiye çapında partinin tüm kademelerinin ve kollarının yöneticilerine ruhsatı tabanca verilmesini istiyordu. Bizim "akıllı, temkinli, ılımlı" solcularımız, meşru savunma

durumundaki devrimci halk güçlerini silahsızlandırmaya, ellerini, kollarını bağlamaya çalışırken, halk düşmanı saldırgan faşistler varolan saldırı silahlarını meşrulaştırmak ve resmileştirmek istiyorlardı. "Provokasyona gelmek" korkusuyla yaşayan bu gruplar bir kez daha faşist güçlerin oyununa gelyorlardı.

Faşistler terörlerini artırdıkça CHP hükümeti bu faşist terörü, kendi "terörizme karşı mücadele" siyasetine güç kazandırmak için bir propaganda vesilesi yapıyordu. 7 TİP'li yurtseverin öldürülmesinde de CHP aynı şeyi yaptı. Ve yanında en büyük ve "ciddi" yardımcı olarak TİP Başkanı Behice Boran'ı buldu.

Böylece faşistlerin her yeni azgın saldırısı karşısında CHP hükümeti ve kuyrukçuları "terörizme karşı mücadele" siyasetlerine güç kazandırmak için yeni bir atılım girişiminde bulunuyorlardı. Bahçeli katliamından sonra, Uğur Mumcu, Cumhuriyet gazetesinin açtığı "Terörizmle Mücadele" kampanyasını televizyona taşıdı. DİSK ve TÜRK-İŞ yetkilileri "terörizme karşı işçi sınıfının birliğini sağlamak" üzere bir araya gelerek bu kervana katıldılar.

Bu arada CHP, parlamentodan önümüzdeki çalışma dönemi çıkarmayı düşündüğü yeni baskı yasaları tasarılarını "terörizme karşı mücadele önlemleri" adı altında kamuoyuna sunmaya ve bunlar için şimdiden "ilerici-demokrat" geçinen gazeteler aracılığıyla belli bir kamuoyu oluşturmaya yöneliyordu. Bu yeni yasa tasarılarına göre vali ve kaymakamların yetkilerinin artırılması, bunlara her an askeri birlikleri kullanma yetkisinin verilmesi, dernekler yasasında, toplantı ve gösteri yasasında kısıtlayıcı değişiklikler yapılması, "anarşi mahkemeleri"nin kurulması, komando erlerinin polis olarak görevlendirilmesi, silah taşıma yasasının ceza hükümlerinin artırılması, ceza yasasında baskıcı değişiklikler yapılması öngörülmektedir. Doğrudan emekçi halk kitlelerinin mücadelesini denetim altına almaya yönelik bu değişiklik tasarıları "terörizme karşı mücadele önlemleri olarak" meşrulaştırılmaya çalışılmaktadır.

Bahçelievler'de katledilen TİP'liler için Ankara'da, Bursa'da, Kırklareli'nde cenaze törenleri yapıldı. Ankara'daki tören anti-faşist güçlerin faşist katliamları protesto ettiği yığinsal bir yürüyüş ve mitinge dönüştü.

Ecevit her faşist katliamdan sonra yaptığı gibi yine sert bir kınama demeci yayınladı. Ecevit 13 Ekim'de yaptığı basın toplantısında "Artık ülkedeki kanlı oyunun sonuna gelindiğini" açıklarken aynı günlerde Erzurum ve Ankara'da faşist ve gerici bazı öğretim üyeleri ardarda ülkenin iç savaşa sürüklendiği doğrultusunda açıklamalar yaptılar.

Evet, Ecevit 13 Ekim'de "oyunun sonuna gelindiğini" söylemişti. Faşistlerin buna cevabı ise, faşist bir darbe ortamını canlı tutacak "genel bir anarşi" görüntüsünü koruyup yaygınlaştırmak için, 20 Ekim'de, demokrat ve yurtsever bir insan olan, İTÜ Elektrik Fakültesi Dekanı Profesör Karafakıoğlu'nu katletmek oldu. Ve şimdi "terörizme karşı" (MHP de dahil!) malum koro yeniden başladı!

TİP'li yurtseverlerin cenaze töreninde faşist katliamlar lanetlendi...

9 Ekim gecesi kaldıkları evde faşist katillerin düzenledikleri bir baskında katledilen TİP'li yurtseverlerin cenaze töreni demokratik kuruluşların, on binlerce ilerici, devrimci demokratın katılımı ile yapıldı. Devrimcilerin de en geniş bir şekilde Devrimci Yol pankartının ve çeşitli demokratik kuruluşların pankartları arasında katıldığı törende "Sağ Sol Çatışması, Bi-reysel Terör, Anarşi Yok, Faşist Katliamlar Var", "Faşist Teröre Karşı Savaşalım", "Emekçi Halka Kalkan Eller Kıvrılır", "Faşizme Karşı Tarafsızlık, Cinayetlere Ortaklık", "Tek Yol Devrim" sloganları atıldı. Maltepe Camisinde başlayan yürüyüş Tandoğan meydanında son buldu.

"Anarşi" derken ne kastediliyor? Egemen sınıfların bundan anladıkları şey, sınıf mücadelesinden ve bunun şiddetlenmesinden başka birşey değildir. Sömürü ve zulmün en yoğun bir biçimde sürdüğü, sınırsız bir zenginlik ve refah içinde yaşayanlarla, acımasız bir sömürü ve sefalet içinde kahredilenlerin yan yana yaşadığı bir toplumda sınıflar savaşının giderek artan bir şekilde şiddetlenmesinin önüne nasıl geçilebilir? Sınıflar arasındaki ayrılık giderilmeden, sınıflar çatışması nasıl önenebilir? Bunun, sınıf mücadelesinin baskı altına alınması, yani üstünün örtülmesinden (ve onun üstü örtülemeyecek kadar sivri olan uçlarının törpülenmesinden) başka bir yolu yoktur.

Ecevit hükümetinin, sorunu egemen sınıfların ortaya koydukları biçimde "anarşiyi önleme" ve "siyasi istikrarı sağlama" şeklinde benimsedikten sonra gündeme getirdiği program bundan başka birşey değildir. Sivil sıkıyönetim uygulamaları, yakın dönem açısından, sol görünümüne bir hükümet aracılığıyla uygulanacak bir dizi baskıcı politikalara doğru atılmış önemli bir adım olma özelliği taşımaktadır.

(31 Temmuz 1978, Devrimci Yol, sayı 20)

'terörizm' ve 'anarşi' değil

FASİST TERÖR ve FAŞİZME KARŞI MÜCADELE

ECEVİT'in konuşmaları... büyük basında yaratılan hava... bunlara paralel olarak bazı sol basında MHP'nin köşeye sıkıştığı, işinin bittiği yolundaki görüşler... darbe söylentileri ve MHP'nin sıklaşan sıkıyönetim istemleri.. Türk-İş'le DİSK'in "terörizme karşı" birleştirilmeleri...

Siyasal gelişmeler -Ecevit hükümetinin kuruluşundan bugüne kadarki gelişme çizgisinde- belirli gelişme ve değişimlerin gündeme gelmekte olduğunu gösteriyor. Ecevit'in konuşmalarında sık sık tekrarlar hale geldiği gibi yıllardır yaşanan acı oyunların sonuna mı gelinmiştir? Faşistlerin çıkardıkları "darbe" söylentileri ne ölçüde geçerlidir? Gelişmelerin içeriğini ve yönünü belirlemek gerekiyor.

HATIRLANACAĞI üzere, hükümetin kuruluşunun hemen ertesinde Ecevit faşistlere bir "barış" çağrısı yaparak bir nevi "ateşkes" çağrısında bulunmuştu. Faşist güçlerin kabul etmedikleri bu çağrının Ecevit açısından nedeni belliydi. Gerek devlet aygıtı içinde, gerekse iç ve dış iktidar dayanağı egemen güçler içinde, yerini sağlamlaştırmış değildi ve savaşmak için kendi ifadesiyle "düzenli bir orduya" sahip değildi. (Düzensiz bir ordu ile -yani halkı arkasına alarak- savaşmak fikri ise zaten kendisine tamamen yabancıydı!). Ve yine hatırlanacağı gibi faşistler bu çağrıya kendilerine has bir şekilde -yani silahlı saldırı ve cinayetlerle- karşılık verdiler. Türkeş'in de durumu belliydi: Hükümeti düşürüp iktidarı alabilecek bir durumda değillerdi. Hem iç ve dış destekleri açısından, hem de kendi subjektif güçleri açısından. Bu nedenle saldırıların yoğunlaştırılıp zaman ve inisiyatif kazanmaktan ve ellerinde bulundukları mevzileri korumaya çalışmaktan başka yolları yoktu.

Bilindiği gibi bu koşullarda, faşist tertip ve saldırılarla, Hürriyet-Tercüman gibi gazetelerin yarattığı "darbe söylentileri" ile oluşturulan bir bulanıklık ve kargaşa içinde faşist katliam ve cinayetler en yüksek boyutlara ulaştı. Yer yer bölgesel-şehirselsel gerici ayaklanmalar düzenlendi. Bu saldırıların ve tertiplerin yoğunlaşması, Ecevit hükümetini destekleyen iç ve dış egemen çevrelerin politikalarının bir parçası olarak da görülmelidir: Bu yolla "ordusuz" Ecevit'in her tertip ve saldırı karşısında, mücadelenin her keskinleşme belirtisinde bir adım geri atarak sağa da sola da karşı bir "terörizmi" önleme ve "asayışı" sağlama görevlerini gönüllü üstlenmesini; muhalefet döneminde oldukça sola açık bir hale gelen tabana karşı, Ecevit'e

gerektiği şekilde sağa dönüşleri gerçekleştirecek bir manevra alanı yaratılmasını ve bu şekilde kendisinden istenilen herşeyi yerine getirebilecek bir hale gelmesini emniyet altına almışlardır.

ECEVİT son günlerde yaptığı konuşmalarda, yaşanan günleri (ve herhalde izlediği politikayı) "kurtuluş savaşı"nın gelişimiyle kıyaslıyor. İşbaşına geldikleri zaman -tıpkı kurtuluş savaşının başlarında olduğu gibi- devletin ordusunun dağıtılmış olduğunu, zaferi kazanmak için ordunun toplanması gerektiğini söylüyor. Zafer ancak düzenli ordunun oluşturulabilmesinden sonra elde edilebilir. Ve görüldüğü kadarıyla son gelinen nokta da, iç ve dış egemen güçlere yeterli bir güven verilerek gerekli desteğin sağlanmış olması, devlet aygıtı -özellikle ordu ve polis- içinde belirli özel dayanak noktalarının elde edilmiş olması gibi tespitlere dayanarak "düzenli ordunun toparlandığı", gerileme döneminin sona ererek ilerleme dönemine geçildiği, yıllardır yaşanan acı olayları sona erdirecek olan zaferin elde edilmesi noktasına gelindiği kanaatine ulaşmıştır.

BAZI sol basın organlarında, "MHP'nin köşeye sıkıştığı, faşist güçlerin sonunun yaklaştığı" tespitlerinin ileri sürüldüğü görülüyor. Gerek sözkonusu gelişmelerden, gerekse büyük hasında bu doğrultuda yaratılan havadan faşist güçlerin ve MHP'nin işinin bitmek üzere olduğu sonuçlarının çıkarılması yanlıştır. Şimdi Ecevit hükümetinin devam edebilmesi için gelişen olayların hızını bir ölçüde durdurabilecek tedbirler alması zorunlu hale gelmiştir. Faşist güçlerin bütün kamuoyunda iyice açığa çıkmış sivil saldırı ve cinayet unsurlarına yönelik operasyonların yoğunlaşması beklenebilir. Ama, MHP'nin ve faşist güçlerin bütününe yönelik girişimlerin sözkonusu olmadığı ortada olan bir şeydir. Üstelik yaratılan "terörizme karşı mücadele" havasındaki uygulamaların, solun belirli kesimlerini de içeren baskı tedbirleri olarak biçimleneceği de anlaşılıyor.

Özellikle faşist güçler tarafından "darbe" söylentilerinin yaygınlaştırıldığı görülmektedir. Önümüzdeki dönem içerisinde, olayların gelişimine paralel olarak gündeme getirilebilecek olan faşist darbe teşebbüslerinin, mevcut iç ve dış koşullar itibarıyla başarı şansının bulunmadığı ortada olan birşeydir. Bir faşist darbe girişimi, egemen güçlerin bugünkü temel siyaseti olan, sağa da sola da karşı, (terörizme karşı!) baskı uygulamalarının büyük ölçüde yoğunlaştırılması için bir manivela oluşturmaktan öte bir sonuç yaratamaz.

HERŞEY, bugünlerde, faşist güçlerin iyice açığa çıkmış bazı cinayet unsurlarına karşı girişilecek uygulamaların solun belirli (meşru olmayan!) kesimlerini de içerecek şekilde formüle edildiğini ortaya koyuyor. "Terörizme" karşı mücadele "anarşiye" ve "şiddet eylemcilerine" karşı mücadele... Faşizme karşı mücadele hedeflerinin bu şekilde çarpıtılarak kamuoyu yaratılmasına yönelik yaygaralar her yeri kaplamıştır. Öteden beri oligarşinin sözcülüğünü üstlenen birçok oportünist akım ve Cumhuriyet gazetesi, bu doğrultudaki gelişmelere zemin hazırlayıcı bir yayın yapıyor. Her önüne gelen ortaya çıkıp marksizm adma(!) "bireysel terörizmi" mahkum eden nutuklar atmaya başlıyor. Son zamanlarda bunlara Türk-İş-DİSK arasındaki düzenlemelerle, bir kısım işçi çevreleri de katılarak bu havanın pekiştirilmeye çalışıldığı görülmektedir.

Faşist güçlerle, devrimci halk güçleri arasında süregelen mücadelenin içeriğinin ve faşizme karşı mücadele görevlerinin çarpıtılmasına asla izin verilmemelidir! "Terörizme" ve "şiddet eylemlerine" karşı mücadele avazleriyle, Ecevit hükümeti eliyle yürütülecek, sözde "sağa da sola da karşı"(!) baskı uygulamalarının olumlama ve destekleme anlamına gelecek tüm davranışlar, işçi sınıfı adına yapılmış ihanetlerden başka birşey değildir. Devrimciler, sadece ve sadece sınıf mücadelesinin görevlerini tereddütsüz ve her ne pahasına olursa olsun sürdürmekle yükümlüdürler. Sınıf mücadelesinin ve onun her çeşit biçimlerinin, "toplumsal barış" adına baskı altına alınmasına destek olmakla değil!

Bugün, yaşanmakta olan olayların ve faşizme karşı direniş mücadelemizin çarpıtılmasına hiç bir şekilde izin verilmemelidir. Apaçık ortadadır ki, bugün ülkemizde şiddet eylemleri ve anarşi değil, faşist saldırı ve katliamlar vardır. "Terörizm" ve "sağ sol çatışması" değil, faşist güçlerin tüm emekçi halk güçlerine yönelik saldırıları ve ona karşı tüm halk güçlerinin meşru ve haklı yiğit direnişi vardır. Bu gerçeklerin çarpıtılmasına asla izin verilmemelidir.

Bugün her yurtseverin vazgeçilmez görevi faşizme karşı yiğitçe mücadele etmektir. Faşist saldırı ve katliamlara karşı halklarımızın direnme gücünün kırılmasına yolaçacak her davranış, faşizme hizmet etmekten başka bir anlama gelmez.

DEVİRİMCİ
YOL

CUMHURİYET BOYKOTU BAŞARIYLA SONUÇLANDI

BOYKOTUN NEDENLERİ

Cumhuriyet gazetesi belli bir süredir Ecevit hükümeti tarafından gündeme getirilen ve açıkça halkımızın çıkarlarına ters düşen tüm uygulamaları olumlama, hatta rasyonalize etme çabaları içine girmişti. Cumhuriyet, "ilerici" ve "sol" bir görüntü ile, Ecevit hükümetinin halklarımızın çıkarlarına ters düşen tüm uygulamaları için (IMF direktiflerinin hayata geçirilmesi, toplumsal anlaşma, sivil sivil yönetim uygulamaları, vb) kamuoyu oluşturma görevini yüklenmişti.

Cumhuriyet gazetesi, özellikle Ankara bürosu aracılığıyla, birçok kez uyarılmıştı. Yine demokratik kitle örgütleri birkaç kez yazılı uyarı bulunmuştu. Ama Cumhuriyet'in tavrında hiçbir değişiklik görülmemişti. Ecevit hükümetinin, önümüzdeki oldukça çalkantılı dönemde çok daha sağ ve gerici politikalara girişebileceği düşünüldüğünde, Cumhuriyet'in bugün yüklediği "yarı-resmî hükümet organı" olma görevinin ilerde çok daha olumsuz boyutlara ulaşacağı açıktı.

Böyle bir gelişme karşısında devrimci güçler sessiz kalamazdı. Ve TÖB-DER 4. Olağan Kongresi boyunca, Cumhuriyet'in solun büyük bir bölümünü karşısına alan taraflı, bölücü, yıkıcı yayınları bardağı taşıran son damla oldu. Bu olumsuz durum karşısında Devrimci İhtar Boykotunu başlattık.

25 Eylül - 9 Ekim tarihleri arasındaki Cumhuriyet boykotu, bütün ülke çapında uygulanarak başarıyla sonuçlandı. Cumhuriyet'e karşı yönelttiğimiz eleştiriler çok geniş kesimler tarafından benimsendi. Boykota fiili katılımın oldukça geniş boyutlara ulaştığı görüldü ve Cumhuriyet'in satışı büyük ölçüde düştü.

Cumhuriyet gazetesi boykotu saptırmak ve kırmak için önce bir karşı kampanya başlattı. Boykotun etkinliği karşısında hırçınlığa kapılarak telaş içinde son derece çirkin bir tavrın içine girdi: Sanki Cumhuriyet alanlara karşı baskı uyguluyormuşuz gibi yalan haberler yazmaya çalıştı. Kendi ideolojik tutumunu

destekleyen kuruluşların destekleme mesajlarını yayımlayarak boykotu kırmaya uğraştı. Onun yaptığı herşey boykotumuzun ne denli haklı olduğunu kanıtlamaktan başka bir sonuç yaratmadı ve bu, 15 günlük ihtar boykotunun amacına ulaşmasını önleyemedi, tersine yardımcı oldu.

Bundan sonra, Cumhuriyet kendi yerini kendisi seçecek, kendi geleceğini, kendisi belirleyecektir. Onların bu "özgürce" yapacakları seçime ise elbetteki sadece saygı duyacağız. Hürriyet ya da Milliyet gibilerinin yaptıkları seçime saygı duyduğumuz gibi...

BOYKOT KAMPANYASININ GELİŞİMİ

Cumhuriyet Boykotu, tüm ülke çapında etkin olarak uygulandı.

Bu konuda afişlemeler, yazılamalar, bildiri dağıtımları yapıldı. Birçok yerde, ev ev dolaşarak Cumhuriyet okurlarına kampanyanın nedenleri anlatıldı ve okurların kampanyaya katılmaları sağlandı. Cumhuriyet gazetesinin kampanyayı saptırma girişimlerine karşı Devrimci Yol özel sayı yayınladı. Ve kampanyaya geniş halk kesimleri arasında geniş bir destek gördü.

Bazı demokratik kitle örgütleri ve sendika yöneticileri, yazar ve sanatçılar yaptıkları açıklamalarla Cumhuriyet gazetesinin sürdürmekte olduğu yayın politikasını ve devrimci olmayan tavrını tasvip etmediklerini, kınadıklarını belirttiler ve çoğu "Cumhuriyet gazetesini okumama" kampanyasını desteklediklerini bildirdiler.

Devrimci Halkın Birliği dergisi boykotu desteklediğini açıkladı

ve bu derginin taraftarları bir çok yerde duvar gazeteleri astılar. Yine bu günlerde bazı sol dergi ve gazetelerde Cumhuriyet gazetesinin politikasını eleştiren yazılar yayımlandı.

Ve birçok sol grubun taraftarları (önderleri bu konuda karşı bir tutum da belirtse, tavırsız da kalsalar) Cumhuriyet okumayarak kampanyamızı desteklediler.

Ve bütün bir kampanya boyunca, Cumhuriyet gazetesini sözkonusu tutumundan uzaklaşmaya çağırdık. Elbetteki seçme özgürlükleri kendilerine aitti.

CUMHURİYET'İN KAMPANYAMIZI SAPTIRMA GİRİŞİMLERİ

Cumhuriyet gazetesi sorumluları, kampanyamız karşısındaki tutumlarıyla seçimlerini olumsuz yönde yaptıklarını ortaya koydular. Bu, Cumhuriyet gazetesinin gelecekte izleyeceği son derece gerici yayın politikası hakkında kuşularımızı doğrulayan ve elbetteki bizi üzen bir gelişmedir. Boykot kampanyasının başlamasından sonra, demokra-

tik nitelikli uyarı boykotumuzu saptırmaya çalışarak, "gazetelere karşı girişilen bir zorbalık ve baskı eylemi" olarak göstermeye çalışmışlar, bizi Ülkü Ocak'lı faşistlerle aynı gösterme gayreti içine girmişlerdir. Devrimci İhtar Boykotumuz karşısında, CHP Hükümetinin sınıflar mücadelesinin "aşın" uçlarını tecrit ve tasfiye etme politikasını uygun bir biçimde, bizi sol'da tecrit etmeye yönelik gerici bir kampanyaya açmaya çalışmışlardır. Devrimci İhtar Boykotu'nun sürdürülüşü hakkında yalan haberler yayınlamışlar ve kampanyaya ilişkin gelişmeleri yalan ve tahrifatlarla içiçe bir biçimde "anarşi olayları" sütununda vermeye başlamışlardır. Bizim fikir özgürlüğüne saygılı olmayan zorbalı oldukumuzu, kendilerine de bizim (çarpık-yıkıcı-bölücü-TC düşmanı!) fikirlerimizi kabul etmedikleri için saldırdığımızı iddia edecek kadar şaşırılmışlardır. Bu gerici kampanyaları sırasında kendilerini destekleyenler yine CHP (CHP Gençlik Kolları, Özyayın, vb.) ve kendi adamlarının denetimindeki Türkiye Gazeteciler Sendikası, Parlamento Muhabirleri Derneği gibi birkaç kurum olmuştur. Cumhuriyet sorumluları büyük demokratik kitle örgütlerinin, sendikaların yöneticilerinin bu karşı-kampanyalarını desteklemeleri için yo-

ğun bir çaba sarfetmişler, ama bu çabaları sonuçsuz kalmıştır. Sadece Askıcılar gibi siyaset şaşkınlıklarını bu gerici kampanyalara alet edebilmişlerdir. Bizi devrimci demokrat güçler içinde tecrit etmek için giriştiği karşı kampanyada yalnız kalan Cumhuriyet sorumluları, sonunda bu sonuçsuz çabadan vazgeçmek zorunda kalmışlardır. Sadece, İçişleri Bakanlığı aracılığıyla dergimizi bütün Türkiye çapında toplattırma girişimini sürdürmüşlerdir. (Ve böylece ne ölçüde basın özgürlüğünden yana olduklarını da göstermişlerdir!).

Onlar kendilerine karşı başlatılan bu demokratik boykot eylemi karşısındaki bu tür tepki ve tavırlarıyla ya bizi hiç tanımadıklarını, ya da telaş içinde ne yaptıklarını farkında olmadıklarını ortaya koydular. Biz, değil halkımızın en ilerici kesimleri içinde saydığımız Cumhuriyet okuyucularına veya fikirlerine birçok açıdan karşı olduğumuz, fakat faşizme karşı olduklarını bildiğimiz Cumhuriyet yazarları ve sorumlularına, faşistler dışındaki gerici-sağ düşüncelerin etkisi altındaki kesimlere de asla baskı ve zor uygulamasından yana değiliz. Ve faşistler karşısında da bizim bütün emekçi halk güçle-

DÜZELTME

Cumhuriyet'in demokratik ihtar boykotumuzu saptırma çabalarına karşı yayımlanan Devrimci Yol özel sayısında yer alan Aziz Nesin ve Adnan Özyalçın'ın görüşlerinin yansıtılmasında bazı yanlışlıklar olmuştur. Kendileriyle görüşen arkadaşların bu görüşleri aktarması sırasında ortaya çıkan bazı iletişim aksaklıklarının neden olduğu bu durumu her iki yazardan aldığımız yazılı metin ile düzeltiyoruz.

AZİZ NESİN

Memleket ölçülerine göre, Cumhuriyet gazetesi ilerici bir gazete olduğundan son yıllarda bu gazeteye karşı yasa dışı grupların ve bireylerin baskıları artmıştır. Cumhuriyet okuyanlar bile dövülmekte ve engellenmektedir. Her ilerici ve devrimcinin bu yasa dışı baskıları kınaması gerekir.

Ötedenberi sizin derginizin yayınlarını izlemekteyim. Sizin böyle bir yasa dışı baskıya katılmış olabileceğinizi sanmıyorum. Bu yolda suçlamalar varsa haklı olarak kendinizi aklamamız gerekir.

Bana kalırsa sizlerde Cumhuriyete karşı yapılan bu baskı eylemlerine karşı ilerici tutumu uygulamalısınız.

ADNAN ÖZYALÇINER (Cumhuriyet Çalışanlarından)

Faşizme karşı, egemen güçlere karşı devrimci düşüncenin sava-

şımını verdiğimiz günümüzde, Devrimciler arasındaki düşünce uyumsuzluklarında çok dikkatli olunması gerektiğine inanıyorum.

Her türlü düşünce uyumsuzluklarında demokratik yollar yerine zora başvuran bir tavır, karşısında olduğumuz faşist zorbalıktan başka bir anlama gelmez.

Düşünce zorbalıkla engellenemez. Devrimci düşüncenin savaşımını verdiğimiz bir ortamda düşünce özgürlüğünü engellemeye kalkmak devrimin ve devrimcilerin zararına olur.

Son olayda, Cumhuriyet gazetesinin boykot olayında olduğu gibi, tartışma, kinama, boykot demokratik yollardır; ama boykot bunlardan en son başvurulacak bir yoldur. İlk iki yol uyarı görevini yerine getirmeye boykot uygulaması demokratik bir ceza olarak düşünülebilir.

GÜLTEKİN GAZİOĞLU (TÖB-DER Genel Başkanı)

Cumhuriyet gazetesinin TÖB-DER Genel Kurulu öncesinde, sırasında ve sonrasında sürdürdüğü yayın politikasını tasvip etmemiz olanaklı değildir. Genel Kurul'dan çok önce İstanbul Şubemizde bir grubun başlattığı ve sürdürdüğü bunalım sırasında da Cumhuriyet gazetesinde yer alan kimi haber ve yorumlar bize göre yanlı idi.

TÖB-DER Genel Kurul öncesine gelindiğinde, Yılmaz Güneş'in "Birlik Dayanışma" propagandasına yönelik yazısı çıktı. Sanki TÖB-DER'de bu grubun seçim kazanmasını sağlamak için özel bir yayın kampanyası sürdürüldü. Büyük çoğunluğu Cumhuriyet okuru olan üyelerimiz infiale kapıldılar. Gerçeklerin çarpıtılmasına içerlediler; çeşitli tepkiler gösterdiler. Üyelerimiz Genel Merkezimizi de sıkıştırarak bu yayın politikasına tavrı konulmasını istedikler.

Genel Kurul'dan sonra çıkan karikatürler ve bir yorum yazısı TÖB-DER'i parçalanmış gösterdi. TÖB-DER'i içeriden dinamitlemek isteyen bir grubun sahte kongre toplama girişimi eleştirilmedi. TÖB-DER dışından bu grubu yönlendiren siyasi hareketin kışkırtmaları görmezlikten gelindi. Tüm bunlar niçin yapıldı bilemiyorum. Cumhuriyet gazetesinin parçalanmış bir TÖB-DER, etkisiz bir TÖB-DER istemesini düşünemiyorum. Belki biraz iyimserlikle adam ayarlamakta oldukça becerikli "Birlik Dayanışma" militanlarının, onların arasındaki siyasi hareketin Cumhuriyet ve O'nun bir kısım yazarlarını özel çabalarla etkilediklerini sanıyorum. Ancak 22 yıllık bir Cumhuriyet okuru olarak, TÖB-DER Genel Başkanı olarak tüm bu gelişmelerden üzüntü duyuyorum.

Kampanyanız başladıktan sonra habermiz oldu. Şu andaki kapsamını, etki derecesini bilemiyorum. Gazeteyi almamak ve okumamak biçiminde bir boykot demokratik bir uyarı yoludur.

Cumhuriyet'te, Kampanyanızla ilgili çıkan haberleri inceliyorum. Bazı bayilere baskı yapıldığını, okuyucuların tehdit edildiğini yazılıyor. Gerçek olup olmadığını bilmiyorum. Bu tür eylemler varsa tasvip edilmez. Kampanyayı yürüten çevrelerin, onun amacından saptırılması anlamına gelecek davranışları da çok iyi gözlemesi, gerekli önlemleri alması, açıklamaları yapması gereklidir diye düşünüyorum.

Kampanyanız demokrasi güçlerinin birliğine, basınla ve özellikle Cumhuriyet'le ilişkilerine zarar vermemeli. Olumlu etkiler yaparsa amacına ulaşır diyorum.

AVANOS

Objektif niteliğini tamamen yitirmesi, halkımızın çıkarlarına ters düşen, taraflı ve gerici bir yayın politikası izlemesi nedeniyle Cumhuriyet gazetesine karşı başlatılan "Devrimci İhtar" boykotu tüm ülke çapında olduğu gibi Avanos'ta da yaygın bir şekilde sürdü. Avanos'ta Devrimci Yol taraftarları olarak sürdürdüğümüz bu kampanya halkımız tarafından yaygın bir destek görmüştür. Halkına karşı olan sorumluluğunu, herşeyin üzerinde tutan Devrimciler, kampanya süresince Cumhuriyet gazetesinin gerici niteliğini teşhir ederek, Devrimci Yol özel sayısının en geniş bir şekilde dağıtımını sağlamışlardır.

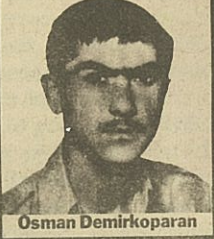
Avanos'ta Devrimci İhtar boykotunun doğal bir sonucu olarak, Cumhuriyet gazetesinin, şimdiye kadar "70" olan günlük satış sayısı, boykot süresince "10-15"e kadar düşmüş, bundan dolayı Avanos'a gönderilen gazete sayısını azaltmışlardır.

Biz avanos'ta Devrimci Yol taraftarları ve Avanos'un tek demokratik kitle örgütü olan Avanos Demokratik Kültür Derneği (ADKD) olarak, Devrimci Yol dergisinin Cumhuriyet gazetesine karşı sürdürdüğü Devrimci İhtar Boykotunu destekler, her zaman yanınızda olduğumuzu bildiririz.

Avanos Demokratik Kültür Derneği Yönetim Kurulu

ANILARI MÜCADELEMİZE ÖNDER OLSUN

KAHROLSUN FAŞİZM YASASIN MÜCADELEMİZ

Osman Demirkoparan

Bu kan denizinin ufkundan
Kızıl bir güneş doğacak...!

**DEVİRİNCİ
YOL**

KAHROLSUN FAŞİZM YASASIN MÜCADELEMİZ

NECATİ
ÖZDEMİR
(1953-...)

Bu kan denizinin ufkundan
Kızıl bir güneş doğacak...!

**DEVİRİNCİ
YOL**

ZEKERİYA KARTAL

Adana Eğitim Enstitüsü öğrencisi, devrimci arkadaşımız Zekeriya Kartal, 28 Eylül günü okuluna giderken İsmail Çam ve Ahmet Şimşek adlı faşistlerin saldırısı sonucu aldığı yaraların etkisiyle 7 Ekim günü, hastanede kurbanlamayarak öldü.

MUSTAFA BÜYÜKASLAN

Tarsus Ticaret Lisesi'nde yükselen devrimci hareketin ön saflarında, yiğitçe mücadele eden Mustafa Büyükaslan arkadaşısı kısa süren bir hastalık sonunda kaybettik.

ALİ BİLİNMEZ

24 Eylül günü Malatya'da yurtsever arkadaşımız Ali Bilinmez faşist katiller tarafından katledildi.

OSMAN DEMİRKOPARAN

Ankara'da Hasköy Uluğbey bölgesindeki anti-faşist mücadelenin önde gelen militanlarından, Devrimci Yolun yiğit savaşçısı Osman Demirkoparan arkadaş faşist katiller tarafından katledildi.

Bir müddet önce faşistler tarafından kaçırılarak işkence edildikten sonra serbest bırakılan Osman arkadaş serbest bırakıldıktan birkaç gün sonra kahveden çıkarken faşistlerin kurduğu bir pusuda katledildi.

NECATİ ÖZDEMİR

Devrimci arkadaşımız Necati Özdemir Ceyhan'da katledildi.

HASAN ÇINAR

TÖB-DER üyesi yurtsever arkadaşımız Hasan Çınar, Malatya'da faşistler tarafından katledildi.

VAHAP EREN

İlerici yurttaşlarımızın yerleşik olduğu Çavuşoğlu mahallesinde yaptıkları bir saldırıda faşist katiller Malatya'da Vahap Eren isimli ilerici yurttaşımızı katlettiler.

HASAN BAŞYURT

Malatya'da 22 Eylül günü yurtsever bir ziraat teknisyeni olan Hasan Başyurt arkadaş faşist katiller tarafından katledildi.

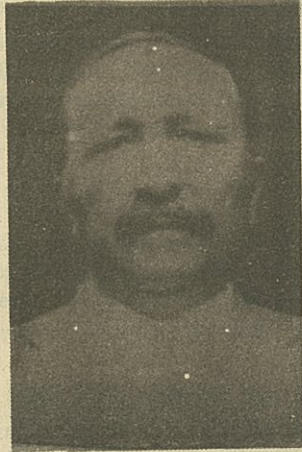

RESUL ÇANKAYA

Devrimci Hareketimizin yiğit militanı Resul Çankaya Çorum, Kargı'da katledildi.

MEHMET ÖZKANOĞLU

Adana Eğitim Enstitüsü gece bölümü 2. sınıf öğrencisi Mehmet Özkanolu arkadaş, faşist katiller tarafından 15 Eylül günü katledildi.

NIYAZI ÖZKURT

3 Eylül günü Sivas'ta meydana gelen "kanlı arife" olaylarında Yenimahalle semtinde faşistlere karşı direnirken yaralanan, Devrimci Yolun yiğit militanı Niyazi Özkurt arkadaş 3 Ekim günü, Ankara'da, tedavi edildiği hastanede öldü.

Niyazi Özkurt arkadaşın cenazesi Sivas'ın Yıldızeli ilçesine bağlı Topuluyurdu köyünde, devrimci kişiliğine uygun bir törenle toprağa verildi.

KANI YERDE KALMAYACAK!

İsa
DİNÇTOPAL

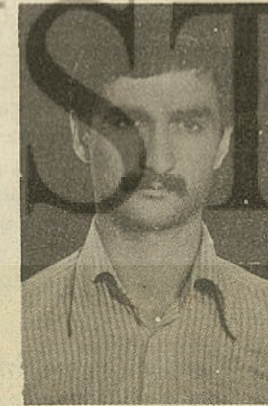
**FAŞİST KATİLLER
TARAFINDAN KATLEDİLDİ**

İSA DİNÇTOPAL

Devrimci arkadaşımız İsa Dinçtopal, Uşak'ta faşistlerin evine attığı bomba sonucu katledildi.

FERRUH ATAOL

İstanbul'da, Kocamustafapaşa'da, Artvin Kültür Derneği önünde, faşistlerin saldırısında aldığı yaralarla felç olan Devrimci Yol'un yiğit savaşçısı Ferruh Ataol arkadaş, Ankara'da tedavi edildiği hastanede kurbanlamayarak öldü.

ŞİNASI SERDAROĞLU

17 Eylül günü Malatya'da faşistlerin saldırısında yaralanan yiğit DEV-GENÇ militanı Şinasi Serdaroğlu arkadaşımız kaldırıldığı hastanede kurbanlamayarak öldü.

LÜTFÜ ENGİN

Elazığ cezaevinde çıkan olaylarda, devrimci arkadaşımız Lütfü Engin, faşistlerin açtığı ateş sonucu öldü.

FAŞİST KATİLLER TARAFINDAN KATLEDİLDİ

Adnan
Özyurt
1958...

AMASYA DEVİRİNCİ
GENÇLİK DERNEĞİ

**KAHROLSUN FAŞİZM
YASASIN MÜCADELEMİZ**

ADNAN ÖZYURT

Adnan Özyurt arkadaşımız, 12 Ekim günü, Amasya'da faşistlerin bir saldırısında katledildi.

ALİ ERKİLİÇ

Ali Erkilic arkadaş 14.10.1978 günü İstanbul Kartal-Maltepe'de faşist katiller tarafından vuruldu. Galatasaray Mühendislik Mimarlık Yüksek Okulu öğrencisi olan Ali Erkilic yoldaş Devrimci Yol'un yiğit bir militandı.

BERLİN

Emperyalizme ve oligarşiye karşı Devrimci Yolumuzda sürdürdüğümüz mücadelede revizyonist ve oportünist saldırılara da hedef oluyoruz. Bu, sınıflar mücadelesinin karmaşıklığını gözönüne alarak hayatın her alanında daha azimli mücadele etmek zorunda olduğumuzu gösterir.

Sözümüne geçmişin takipçisi gözükmüş, onun ideolojini inkar eden parsa toplayıcılarının gerçek yüzleri artık açığa çıkmıştır.

Kendi akıllarınca bura özel uydurmacası altında, Türkiye üzerine "yeni" teoriler "üreten", ilkel bir görüğe sahip bu şaşkınlık ile mücadele etmek görevimizdir.

TEK YOL DEVRİMİ

DEVİRİM İÇİN TEK YOL
DEVİRİNCİ YOL

Batı Berlin'den bir grup

DÖRTYOL

19 Ekim günü faşistler, Dört Yol'da şehir içinde tek tek yakaladıkları devrimcileri ve Lise'ye karşı saldırıya geçtiler. Devrimciler sabah erken saatlerden itibaren barikatlar kurarak liseyi savundular. Geç saatlere kadar süren çatışma sonunda faşistlerin saldırıları püskürtüldü. Faşistler çarşıdan da sürüldüler. Böylece birçok yaralı veren faşistler anladıkları dilden bir cevap almış oldular.

seçimler

MUĞLA-KAFACA KÖYÜ

Muğla Kafaca köyünde 28 Eylül günü yapılan Halk Odası genel kurulunda seçimleri devrimciler kazanmışlardır.

HACILAR KÖYÜ

Adana'nın Kozan ilçesi Hacılar Köyü'nde Hacılar Halk Kültür Derneği kuruldu.

AKHİSAR

Akhisar TÖB-DER Şubesinin 24 Eylül 1978 günü yapılan 2. Olağan Genel Kurulu'nda seçimleri Devrimci Memurlar grubu kazandı.

İSTANBUL VATAN MÜHENDİSLİK

İstanbul'da Vatan Mühendislik'te komite seçimlerini Devrimci Yol taraftarları kazandı.

DEVİRİNCİ TARIMCILAR TÜRKİYE ZİRAATÇILAR DERNEĞİ ANKARA ŞUBESİ OLAĞANÜSTÜ KONGRESİNİ DE KAZANDILAR

Türkiye Ziraatçılar Derneği Ankara Şubesinin 14 Ekim 1978 tarihinde yapılan olağanüstü genel kurulu, Devrimci Tarımcıların ülke çapında yükselen mücadelelerinde yeni bir başarı noktası oldu. Devrimciler Ankara şubesinin 24 Haziran'da yapılan olağan genel kurulunda da yönetime gelmişlerdi. Ancak devrimcilerin yükselen mücadelesini her ne pahasına olursa olsun engellemekten öte bir düşünceleri olmayan revizyonist ve reformistler şubeyi usulsüzcü fesih çabaları sonuçsuz kalınca, beşte bir imza ile olağanüstü kongre istediler. Yapılan seçim sonucunda Devrimci Tarımcılar 56 oy alarak yeniden yönetime gelirken, CHP-TKP-KSD ittifakı 39 oy aldı. Yeni kongrede daha büyük bir fark ile yönetime gelen devrimciler, mücadelelerinin giderek yükselerek süreceğini duyurdular.

BURJUVA LIBERALLERİ ve İÇ SAVAŞ

Faşist güçleri kım altına al
deşlikten yan
ahmaklık gös
yünlük ve te
bir şekilde gö
olan sınıf mü
haline getirdi
gini bir taraf
tarafından ön
lerdir. Ve onl
va liberali gibi
durulmasını b
taryanın sınıf
metten bu "i
emekçi halkla
edinen TKP-T
Bu revizyonis
halklarımızı an

ÜLKEMİZİN ekonomik-sosyal yapısından kaynaklanan kriz, oligarşinin Ecevit umuduna rağmen, derinleşiyor. Emperyalizme bağımlılığın belirleyici olduğu bir ekonomik-sosyal sistem, baştanberi, sürekli yeni sorunlar üreterek bugünkü dengesiz ve çarpık bünyeyi ve onun bütün uzuvlarına yayılmış yaygın hastalıkların ve çürümüşlüklerini meydana getirdi. Ekonomik ve mali sorunlar içine girdiği çözümsüzlüklerden kurtarılamıyor. Yıllarca süren ağır sömürü, sürekli enflasyon, geniş yığınların büyük bir sefalet ve yokluk çemberi içine itilmesini, köylerden şehirlere büyük göçleri, geniş bir işsizler ordusunu ve çelişkilerin keskinleşmesini de birlikte getirmiştir. Ekonomik ve sosyal alandaki sorunlar, siyasal bunalımı da kaçınılmaz olarak derinleştirdi.

Bilindiği gibi, bu şekildeki köklü nedenlere dayanan buhranın siyasal planda giderek bir iç savaş doğrultusunda derinleşmesi ve mevcut MC hükümeti yoluyla sorunların çözülmesinden oligarşinin umudu kesmesi üzerine, Ecevit hükümeti işbaşına getirilmişti.

Bir bakıma gelişen iç savaşa karşı oligarşinin bir müdahalesi olarak görülmesi gereken Ecevit hükümetine rağmen, düzenin sorunlarına köklü çözümler getirilememekte, Ecevit hükümetinin getirdiği önlemler, her alanda buhrandan çıkışı sağlamaya ve nispi bir istikrara ulaşmasına yetmemektedir. Şimdi buhranın giderek bir iç savaş doğrultusunda derinleştiği, çatışmaların yaygın bir biçimde şiddetlendiği gözleniyor.

Buhranın derinleşmesinin bir sonucu olarak çatışmaların yaygınlaşması karşısında, bu hükümetin işbaşında kalmasını, belirli bir siyasal istikrara ulaşmasına bağlı olarak gören burjuva çevrelerde, çatışmanın "tarafını" ortadan kaldırmak suretiyle çatışmayı durdurma ve bu yolla siyasal istikrara ulaşma eğilimleri belirlemektedir. "Terörizm"e karşı herkes birleşsin! "Şiddet eylemcilerine" karşı tedbirler getirilsin! Böylece istikrar gelecek!

Çatışmanın köklü ekonomik ve sosyal nedenlerini kavrayamayan bu geleneksel burjuva liberal bakış açılarını, sol içindeki (şiddet eylemlerine, bireysel terörizme ve maceracılığa karşı!) çeşitli eğilimler tarafından sergilenen küçük burjuva dar kafalılıklarında da yansımaktadır. İç savaş karşısındaki bu burjuva liberal-opörtünist tavırlar Ecevit Hükümetinin işbaşına getirilmesinden sonra sürekli ve sistemli bir şekilde işlenilmektedir. En son faşist saldırıların sempatican düzeyindeki unsurlara, ılımlı kesimlere (ve bu arada TİP üyelerine de) yönelmesi karşısında sözkonusu burjuva liberal düşüncelerin pompalanması çabası en yüksek düzeye ulaşmıştır. Böylece ilginç bir tarzda TİKP'den, TKP'ye, TİP'den HK'ye kadar, as-olistliğini Cumhuriyet gazetesinde U.Mumcu'nun yaptığı bir koro tarafından şu sınıf mücadelesinin (ve de onun şiddetli biçimlerinin) durdurulup toplumumuzun istikrara kavuşturulabilmesi için, "terörizme" ve "şiddet eylemcilerine" karşı kutsal bir "cihad" ilan edilmiştir. Şu bireysel teröristler olmasa, toplumumuz ne güzel bir

huzura kavuşacak! O halde, sağda da olsa, solda da olsa şu şiddet eylemcilerine karşı çıkılmalıdır. Üstelik Marksizm ve de işçi sınıfı adına!

"Terörizme" karşı yükselen bu savaş çağrılarının, burjuvazinin emekçi halkımıza ve devrimci halk güçlerine karşı yönelteceği "şiddet eylemleri"nin bir ön çalışması olduğuna da, hiç kuşku yoktur!

Bugün yaşanan olayların içeriği nedir? Bu olaylar karşısında her yurtsever insanın takınması gereken dürüst tavrı ne olmalıdır? İç savaş sorununda Devrimcilerin izlemeleri gereken politika ne olmalıdır?

BEHİCE BORAN'IN "İŞÇİ" PARTİSİ

SON haftalarda faşistlerin eylemleri alabildiğine yoğunlaşarak akıl almaz boyutlara ulaştı. Daha önce Devrimci Yol'daki birçok yazıda açıklandığı gibi, faşist güçler bizim gibi ülkelerde birçok kere sahnelenmiş, "kontra-gerilla" taktiklerine uygun bir savaş yürütüyorlar. Bu, "cüretli" cinayet ve katliamları, gerici ayaklanmaları, aldatıcı-hedef şaşırıcı aldatma eylemleri, yıldırıcı-panik yaratıcı pasifikasyon yöntemlerini içeren bir psikolojik savaş yöntemidir. Ülkemizdeki faşistler, bu konuda eğitilmiş uzmanlarca yönetilen bir karşı-devrimci savaş yürütüyorlar. Faşist güçlerin ülkemizde sürdürdükleri savaş çoktan beri sıradan kitleleri hedefleyen toplu katliamlar ve saldırılar niteliğine bürünmüştür. Kahveleri, belediye otobüslerini otomatik silahlarla tanyor, bombalıyorlar. Bu yolla, bir yıldan bu yana siyasal eğilimlerini dikkate almaksızın yüzlerce yurttaş öldürüp yaraladılar.

Son olarak, bu katliamlara, Bahçelievler katliamının da eklenmesi ve TİP üyesi gençlerin tamamen savunmasız bir durumdayken kaldıkları evde hunharca katledilmeleri üzerine, TİP ve genel başkanı Behice Boran, saldırıya, olaylara katılmayan(!) İşçi Partisi'ni de oyuna getirecek sokağa çekmek için düzenlenmiş bir tertip olarak değerlendirdi ve oyuna gelmeyeceklerini ve de "silahlı çatışmaların işçi sınıfının politik hareketine yararı olmadığı için mücadeleyi bu yöntemlerle sürdürmeyi reddettiklerini" açıkladı!

Behice Boran ve "Parti"si, faşist saldırılar karşısında olaydan "parti hareketlerinin" reklamını yapmak için yararlanmaya çabalarırken, olay karşısındaki takındıkları tavırlarla utanç verici bir duruma düşmüşlerdir. Olaydan sonra TV'ye çıkan Behice hanım sıkılmadan şunları söyleyebilmiştir.

"Hedef doğrudan doğruya partimizin kendisidir. Bir takım kuvvetler diyebileceğimiz kuvvetler[!] işçi sınıfının gerçek ciddi partisi olarak TİP'i görmektedirler[!]. İşçi sınıfının politik hareketini sindirmek ve dağıtmak için partimizi hedef almaktadırlar" (Behice Boran).

Bu hanım nerde yaşadığını ve ne söylediğini biliyor mu? Yıllardır her siyasi eğilimden yüzlerce yurtseverin katledildiği bir ülkede nihayet, kendi üyelerinin de katledilmesi karşısında, "bir takım kuvvetler diyebileceğimiz kuvvetler" dediği faşist güçlerin, kendilerine, işçi sınıfının "gerçek, ciddi partisi olarak gördükleri" için saldırılarına ileri sürebiliyor.

Kendi üyelerine en basit bir savunma anlayışı vermemiş olmanın hesabını vereceğine, TV'de faşistlerin "TİP'i işçi sınıfının gerçek ciddi partisi olarak gördüğünü" açıklayarak, bir "siyasi mevta" haline gelmiş TİP'e reklam yoluyla azıcık da olsa can verebileceğini sanıyor.

Yine sözkonusu olay üzerine yaptığı açıklamaların birinde Behice Boran şöyle diyordu:

"Tahrir edip bize aynı biçimde cevap verilmeyi başaramayacaklardır. Biz, Türkiye İşçi Partisi, işçi sınıfımızın politik hareketinin temsilcisi ve öncüsüyüz. Bunun sorumluluğunun bilincindeyiz. Silahlı çıkış ve çatışmaların işçi sınıfının politik hareketine yararı olmadığı için biz mücadeleyi bu yöntemlerle yürütmeyi reddediyoruz."

Faşist güçler ülkemizin her tarafında tam bir yıldırma ve yoketme savaşı sürdürüyorlar. Öğretmenlere, işçilere, memurlara, gençlere, köylülere, aydınlara herkese karşı alçakça saldırılar düzenliyorlar. Tekelci burjuvazinin, geniş emekçi kitlelere karşı bir sindirme savaşı demek olan faşizmin saldırıları ve ona karşı emekçi halklarımızın devrimci bir direniş mücadelesinden oluşan çatışmalar tam bir ölüm kalım savaşı şeklinde ülkemizin her tarafını bir ağ gibi sarmıştır.

Bu çatışmalar ülkemizdeki sınıf mücadelesinin kazandığı en yüksek biçimlerden biridir. Faşist güçler tarafından "işçi sınıfının gerçek ciddi partisi" olarak görülen(!) TİP ise bu çatışmaları işçi sınıfının politik hareketi (yani TİP!) için yetersiz bularak hükümet tarafından önlenmesini talebediyor:

"İç politikada, ekonomik sorunların yanı sıra en başta gelen sorun terörizmin önlenmesi, can güvenliğinin sağlanmasıdır. Sekiz ayı geçen iktidar süresinde 'ortalık birden bire güllük gülistanlık olmaz' mazereti geçerliliğini yitirmektedir. Asayiş konusunda daha iyi sonuçlar alınmaya başlandığı iddiası da Başbakan'ın bir 'kavli mucerret'i olarak kalmaktadır. Terörün önlenmesinin, asayişin sağlanmasının yolu (...) etkin istihbarat, iz sürmektir(...). Hükümet mutlaka bu işi başarmalı, 'anarşi'yi kontrol altına alabilmelidir." (abç). (Yürüyüş, sayı 181).

Bu, katıksız bir burjuva liberalizminden başka hiçbir şey değildir. Mevcut düzenin tekeli patronları gibi, ekonomik sorunların yanısıra terörizmin de önlenerek asayişin sağlanması işini hükümetin mutlaka başarmasını

emekçi halklarımıza karşı yürüttüğü acımasız bir yok etme ve tahakkümü karşılarında "biz kardeş kavgasına karşıyız" "barıştan ve kardeşlikten" söz edenler, emekçi halklarımızın mücadelesinde kararsızlık, terör yaratmaya yönelik bir ihanet olduğu her geçen gün daha açık olarak ortaya çıkıyor. Burjuva liberallerinin sınıflı toplumların tartışılmaz gerçeği olan emekçinin keşkinleştiği her dönemde tekrar edip durmayı bir gelenek haline getiren bu kör gözlerin bile gördüğü gerçeklere sırt dönen, barış havariliğiyle konuşanlar. Sözde işçi sınıfı adına bu "kardeş kavgası"nın burjuvazi emekçisini bekleyenler devrimci değil demokrat adına bile layık değil. Bugün köklü ekonomik ve sosyal temelleri olan çatışmaya bir burjuvaziye karşı çıkmaya ve onu durdurmaya uğraşırlarken ve onun durdurulmasını yalvar yakar beklerlerken ülkemiz gerçeklerinin ve proletaryanın ne kadar uzağında olduklarını sergilemektedirler. Hükümetin "kardeş kavgası"ni önlemesini bekleyen, bu savaşta proletaryanın ve emekçilerin saf tutan Devrimcilerle küfretmeyi kendilerine başlıca iş olarak gören ve TİP gibileri emekçi halklarımıza karşı ihanet içinde olanlardır. Halk saflarında kararsızlık ve tereddüt yaratmaya çalışarak emekçi halkın hançerlemektelerdir.

(20 Eylül 1978, Devrimci Yol, sayı 22)

dir. Ortada bir takım teröristler var. Hem sağda, hem solda. "Anarşi"yi bunlar yaratıyorlar. Bunlar temizlenirse, bunların elindeki silahlar alınrsa herşey düzelecek.

U.Mumcu'nun sahip olduğu bakış açısı olayların nedenini nerdeyse tabancaların varlığına bağlıyor. (En mühim mesele şu silah kaçakçılığının önlenmesi meselesi!). Televizyondaki "ünlü" konuşmasında da herkesi silaha karşı çıkmaya çağırıyordu. U. Mumcu, halkımızın, Bahçelievler'de katledilen TİP üyeleri gibi tamamen savunmasız bir durumda kalmasını mı istiyor? (Faşistler nasıl olsa onun lafını dinlemez. Oysa halkımızın içinde —hala— U.Mumcu'nun çağrısına uyacak bazı saf kişiler bulunabilir!). Eğer bir avuç faşist köpeğin koca bir halkı teslim alması istenmiyorsa bu türlü darkafalılıklardan kurtulmalıdır.

Üstelik, burjuvazinin sözcüleri gibi "terörizme" ve "anarşiye" karşı mücadeleden söz etmekle, günümüzdeki olayların içeriği çarpıtılmakta ve hükümetin "terörizmi ve şiddet eylemlerini önleme" adına getirmekte olduğu baskı politikalarına soldan destek olmaya çalışılmaktadır. Zaten, son olaylardan sonra da, silahlı saldırılara karşı asla oyuna gelmeyeceklerini ilan edip durmaları ve burjuvazi karşısındaki meşruiyetlerini tazelemeleri, "meşru olmayan sol"dan ayrı tutulma talebinden başka birşey değildir.

Son olaylar karşısındaki tavrıyla Behice Boran ve partisi, gerçekte bir burjuva aydınlar kulübünden başka birşey olmadığını bir kez daha kanıtlamıştır. Yoksa, TİP'in ve Behice Hanım'ın olaydan sonra ortaya koyduğu sosyalizm adına yüz kızartıcı tavırlar herhangi bir gerçek-ciddi işçi partisi içindeki bir yönetici tarafından ortaya koyulmuş olsaydı, onların gerçek işçiler tarafından evlerine, evdeki işlerinin başına çoktan gönderilmiş olmaları gerekirdi.

Uğur Mumcu ise, Yürüyüş dergisinin övünçle aktardığı bir yazısında, katliamın amacının şimdiye kadar terör eylemlerine açık biçimde karşı çıkan TİP'i ve üyelerini silahlı eyleme çekmek olduğunu belirterek, TİP'i bilimsel sosyalist bir parti olarak takdim etti. Bu, burjuva liberalizmi adına oportünizmin takdis edilmesidir. Mumcu, TİP'in sırtını boşuna sıvazlamıyor.

UĞUR MUMCU'NUN TABANCALARI

FAŞİST terörün her namuslu insan hayatını tehdit altına alan bir azgınlığa ulaştığı bir dönemde, Cumhuriyet gazetesi ve Uğur Mumcu, faşizme karşı mücadele saflarında yer almaları gerekirken ne idüğü ve kime hizmet ettiği belirsiz (daha doğrusu belli!) bir "terörizme karşı mücadele" kampanyası yürütüyorlar. Marksizm-Leninizmin bireysel terörizme ne kadar zıt olduğunu ispatlamaya çalışıyorlar; bu yolla, faşist saldırılar karşısında tam bir meşru ve haklı bir savunma durumunda bulunan devrimcilerin her türlü anti-faşist direniş eylemini mahkum etmeye çalışıyorlar.

Bu tutumun, faşist saldırganları aklamaya, onların halk düşmanlıklarının üstünü külemeye, yaşanan gerçekleri bulandırmaya çalışan Hürriyet gazetesinin tavrından hiçbir farkı olmayan bir tavır olduğu iyi bilinmeli.

Ülkemizdeki yaşanan gerçekleri "bireysel terörizm" "şiddet eylemcileri", "terörizme karşı mücadele" gibi burjuva safsataları ile çarpıtmaktan vazgeçmelidir. Çünkü sorun, silahlar değil, silahların arkasındaki siyasettir. Bütün bir emekçi halkı teslim almaya yönelik silahlı zorbalarla, eline ne geçirebilirse onunla, dişiyle tumağıyla zalimlere karşı direnen halk güçleri bir tutulabilir mi?

Daha ötesi, "bireysel terörizm"den sözettiğin mi, faşist saldırıların arkasındaki sömürücü sınıfları ve onların siyasetlerini gözardı ediyorsun demektir. Herşeyden önce, faşist saldırı ve katliamlar bireysel terörizm olarak gösterilemez. Faşist güçler örgütlü ve sistemli bir hareketin bir parçası olarak saldırıyorlar. Bombayı atan, silahın tetiğini çekenler tek-tek kişiler olabilirler. Ama onlar örgütlüdürler. Resmi-sivil, gizli-açık örgütleri ve partileri vardır. Örgütlü ve sistemli bir siyasi hareketin bir parçası olarak teröre başvuruyorlar. Mücadele edilmesi, yıkılması gereken şey bu faşist terör hareketidir. Yoksa, sorunu "bireysel terörizme ve şiddet eylemcilerine karşı mücadele" olarak göstermeye kalkarsan, karşında sadece (zaman zaman faşist hareketin kendisinin de öldürmekten çekinmediği) Cengiz Ayhan gibi 5-10 dengersiz serseriden başka kimseyi bulamazsın ve bunların bir kısmının yakalanıp hapsedilmesiyle de işlerin halledildiğini sanırsın. Oysa faşist hareket, bunların yerine yenilerini bulmakta hiçbir güçlük çekmez. Oysa Uğur Mumcu, birçok yazısında, bu olayların sınıf mücadelesi ile, faşizmle, proletarya-burjuvazi mücadelesi ile ilgisi olmadığını ileri sürmektedir. Faşistlerin işledikleri cinayetlerin ve katliamların bir takım sapık kişilerin işi olduğunu iddia etmektedir. Faşist güçlerin, faşizmin çirkin ve insanlık dışı çehresini gizlemekten başka birşeye yaramayan böyle bir tutumun amacını anlamak mümkün değildir. Otobüsdeki, kahvehanedeki, vapurdaki insanlar, öğrenciler, işçiler ve profesörler vurulup öldürülüyor: Bu işin faşizmle bile ilgisi olmayan insanlık dışı birşey olduğunu söylemekle, belki "eylemi" lanetlediğini sanırsın, ama onu arkasındaki siyasetten soyutlarsan, sanki faşist hareketlerin insanlık dışı bir karakteri yokmuş gibi; gerçekten lanetlenmesi gerekeni korumuş olursun. O eylemlerin, geniş yığınlar da panik yaratmaya yönelik amacını deşifre edip ona karşı yürekli bir şekilde direnilmesi gerektiği ortaya konulmazsa, o insanlık dışı eylemleri örgütleyenler amaçlarına ulaşır, insanları dehşet içinde sokağa çıkararak hale getirebilirler, istedikleri dehşet ortamını yaratabilirler.

Demek ki sorun, asla bir "şiddet eylemciliği" ve "terörizm" sorunu olarak ele alınmamalıdır. Şiddet, her zaman, sınıflar arasındaki mücadelenin belirli —tarihsel ve toplumsal koşullarda— kazandığı bir biçimdir. Bu nedenle, her şiddet eylemi, ait olduğu sınıf siyasetinin bir parçası olarak değerlendirilebilir. Bu anti-faşist direniş eylemleri açısından da aynen geçerlidir. Herhangi bir eylem, eğer emekçi halklarımızın direniş mücadelesini güçlendiriyorsa, faşist demagogileri dağıtıp, halk güçlerine moral veriyorsa, faşistlerin taktiklerini boşa çıkarıp halkın direniş azmini güçlendiriyorsa, hangi araçla-kaç kişiyle gerçekleştirilirse gerçekleştirilsin, halkımızın direniş mücadelesinin bir parçasıdır; bireysel terörizm değil! Önemli olan araç ve eylemin biçimi değil, eylemin siyasal içeriğidir.

Günümüzde, ülkemizde süregiden olaylar da köklü ekonomik-sosyal ve siyasal nedenlere dayalıdır. "Şiddet"i hergün yüzkere lanetlemekle ve toplumsal barışa methiyeler düzmekle, barış hayalleri yaymakla hiçbir şey elde edilemeyeceği gün gibi ortadadır. Olayları bazı esrarengiz güçlerin tertiplemediği bir oyun olarak görmek ve göstermek burjuva liberallerinin en çok sevdikleri şeylerden biridir. Bu gibi yöntemler, yaşanan katliam gerçekleri karşısında artık hiçbir geçerliliği olmayan yüzeysel yaklaşımlar olmaktan öteye gidememektedir. Marksistler ise mücadelesini böyle yüzeysel yaklaşımlar ve "toplumsal barış" hayalleri üzerine değil sınıf mücadelesine dayanan sınıf bakış açısına göre yönlendirirler.

Ülkemizde faşist güçlerin bütün bir emekçi halkı yıldırıp-teslim almaya yönelik saldırıları ve bütün emekçi halk güçlerinin buna karşı direnişlerinden oluşan çatışmaların, ülkemizde bir iç savaş doğrultusunda derinleştiği herkesin görebildiği birşeydir. İktidarı alacak bir durumda bulunmalarına rağmen, devrimcilerin bu çatışmalara karşı çıkması ve hükümetten bu "anarşiye" önlemesini beklemesi düşünülemez.

Aslında, şiddet konusunu marksizm açısından tartışma konusu etmek anlamsız birşeydir. Kimse de U.Mumcu'dan Marksizmin neye karşı olduğunu neye karşı olmadığını açıklamasını beklemiyor. Bugün ülkemizde son derece önemli günler yaşandığı bir gerçektir. Sadece Marksistlerin değil, bütün yurtsever-aydın kişilerin tutarlı bir anti-faşist tutum içinde bulunması gerekiyor. Kimse, marksizmin "bireysel terörizme" ve "şiddet eylemciliğine" ne kadar karşı olduğunu üzerine konferanslar vererek kendi evinin kapısının çalınmasını bekleme hakkına sahip olmamalıdır. Her dürüst ve yurtsever insan, gerçekten boş lafları bir yana bırakarak, bütün halkımızın faşist terör hareketi karşısındaki direniş hakkını en yürekli bir şekilde savunmalıdır. Barış hayalleri yaymaktan vazgeçmelidir.

Faşist güçler bütün bir halka karşı acımasız bir yok etme ve yıldırma savaşı yürütüyorlar. Bu savaşı ya onlar kazanacak, ya da halk kazanacak. Bu gerçeği anlamak için, Doğan Öz'leri, Bedrettin Cömert'leri ve daha dün Karafakioğlu'nu öldüren silahın namlusunu alınıma doğrultulmuş olarak görmek mi gerekiyor?

KÜRDİSTAN'DAKİ SON GELİŞMELER ÜZERİNE

"Geçici Komite" 250 KYB üyesini derhal serbest bırakın!

Yaz aylarında Türkiye Kürdistanı'nda önemli gelişmeler meydana geldi. Burjuva basını bu olayları "Barzaniciler ile Talabaniciler çatışıyorlar", "Kürtler birbirini öldürüyorlar" şeklinde günler boyu manşetlerde verdi. Şovenizm dalgası ortalığı kapıp kavurdu. Devrimciler, ilericiler, yürt-severler burunlarının dibinde cereyan eden bu olayların, burjuva basınında yansıtıldığı şekilde olmadığını bildikleri halde, bunun doğru bir değerlendirmesini yapacak bilgilerden de yoksundular. Devrimci Yol da bu olayların hangi mihverde geliştiğini yansıtmada konusunda bu nedenle yetersiz kaldı... Söz konusu çatışmalardan sonra dergimiz çeşitli görüşmeler yoluyla olaylar hakkında bilgi topladı. Bu arada bizden KDP-GK (Kürdistan Demokrat Partisi-Geçici Komite) elinde esir bulunan KYB (Kürdistan Yurtsever Birliği) üyelerinin serbest bırakılması doğrultusunda açıklama yapmamız istendi. Dergimizde bu olaylar hakkındaki değerlendirmemiz ve belirtilen açıklama yayınlanacağı sırada, bu kez başka çevreler, bu sorunun barışçıl yollardan, yani görüşmeler yoluyla çözülmesi için bazı girişimleri olduğunu, bu girişimlerden bir sonuç alınmaya kadar bu konuyla ilgili yayınımları bir süre ertelememizi talep ettiler. Gelişmeler olumsuz yönde etkilemiş olmamak için bu talebi dikkate alarak yapılacağı söylenen girişimlerden sonuç alınmasını bekledik. Ancak daha sonraları bize bu girişimlerle ilgili herhangi bir bilgi de ulaşmadı. Zaten bu sıralarda, girişimde bulunacaklarını söyleyen çevrelerinki de dahil, diğer yayın organlarında KYB üyelerinin serbest bırakılması ile ilgili yazılar ve (bize de gönderilmiş olan) KYB yetkililerinin açıklamaları yer aldı.

Edinebildiğimiz bilgiler ışığında iki Kürt örgütü arasında meydana gelen olayları şöyle özetleyebiliriz:

KYB peşmergeleri 1977 yılının kış aylarından itibaren bin-bin ikiyüz kişilik bir birlik olarak eğitim gördükten sonra, uzun süredir KDP-GK'nin etkin olduğu Behdman (Irak) bölgesinde siyasi çalışma yapmak ve örgütlenmek için harekete geçtiler. Yol boyunca Irak ve İran silahlı kuvvetlerinin taaruzlarına maruz kaldılar, açlıktan ve soğuktan otuz kadar peşmerge de ölü. Behdman'a ulaşmak için Türkiye Kürdistanı'ndan geçmek isteyen KYB peşmergeleri bölgeyi iyi tanımadıklarından ve kılavuzları tarafından şaşırtil-

dıklarından farkında olmadan iç kesimlere Şemdinli'ye doğru ilerlediler. KDP-GK'nin KYB peşmergelerinin bu bölgelere nüfuz etmeye çalışmasını engellemek için tedbirler aldığı bilinmektedir. MİT ise bu bölgede yol boyunca aşiretleri, KYB'ye karşı GK'yi desteklemeleri için baskı altında tutmakta, aşiret üyelerini GK kuvvetlerini takviye etmeleri için zorlamaktadır. Burada, böylelikle GK'nin denetiminde 3 bin kişilik bir kuvvet hazırlanmıştır. MİT, KYB kuvvetlerini cephaneye yönünden zayıflatmak amacıyla yol boyunca bulunan aşiretlere, KYB'li peşmergelere sadece kurşun ve silah karşılığı yiyecek vermeleri doğrultusunda baskı yapar. Bu durumdaki KYB kuvvetleri GK ve aşiret kuvvetleri tarafından çember içine alınır ve çatışma başlar. Türk silahlı kuvvetleri çatışmaya doğrudan müdahale etmemektedir. KYB peşmergelerini GK kuvvetlerine doğru sürmekte ve yaralı peşmergeleri toplamakla yetinmektedir. KYB peşmergeleri çemberi kırmak için üç kola ayrılır. Birinci kol Hakkari tarafına ilerler. İkinci kol Irak'a geri döner, bunlardan bir kısmı Irak kuvvetleri tarafından esir alınır, bir kısmı ise (80 peşmerge) KYB üssüne dönmeyi başarır. Çatışmalar sırasında çok sayıda peşmerge öldürülmüştür. Geri kalan üçüncü kol da çatışma alanından Irak Kürdistanı'na geri dönmek için hareket eder. Ama komutanlığını KYB merkez komite üyelerinden birisinin yaptığı ve içlerinde KYB yöneticilerinin bulunduğu bu kol, MİT ile ilişki içindeki aşiretler tarafından esir alınır. MİT, bunları aşiret kuvvetlerinden teslim almaya yanaşmaz, bunların GK'ye verilmesini sağlar. Bu durum GK ile MİT işbirliğini bir kez daha kanıtlayan bir durumdur. Böylelikle MİT esir düşen KYB peşmergelerine "siyasi mülteciler" muamelesi yapma gibi diplomatik bir zorunluluktan da kendisini kurtarmış olmaktadır. 250 kadar KYB peşmergesi şu anda GK'nin elinde esir durumdadır ve hayatlarından endişe edilmektedir...

Bu konudaki yorumlarımıza geçmeden önce bu çatışmaların kaynaklandığı süreç hakkında bilgi vermek, bu olayın daha iyi kavranması açısından yararlı olacaktır.

IRAK KÜRDİSTANIN'DAKİ MÜCADELE

Söz konusu olaylara "taraf" olanlar bilin-

diği gibi Irak Kürdistanı'ndaki mücadelede yer alan örgütlenmelerdir. Zaten bu olayların kaynağı da Irak Kürdistanı'ndaki mücadelenin ulaştığı boyutlarda yatmaktadır.

Irak Kürdistanı, Kürdistan'ın en kızgın parçası olarak bilinir. Burada milli zulme karşı mücadele, en üst boyutlarına ulaşmıştır. Halk hareketinin siyasi örgütlenmeleri de Kürdistan'ın diğer parçalarına nazaran daha yoğun ve yaygın bir biçimde arz etmektedir. Ama Kürdistan'ın Irak parçasında da bölge halklarını zafere götürecektir olan ve Kürt emekçilerini enternasyonalist bir ruhla örgütleyecek olan proletaryanın öncü müfrezesi, savaşı partisi henüz yoktur. Bu eksiklik Kürdistan emekçilerinin mücadelesinde acı tecrübelerle mal olan, vahim sonuçlar doğuran önemli bir eksiklik olarak ortada durmaktadır.

Kürt halkının Irak Kürdistanı'ndaki mücadelesi yıllar öncesine dayanır. Ve bu mücadele, bilindiği gibi, Kürdistan Demokrat Partisi (KDP)'nin önderliğinde sürdürülmüştür. Önceleri gerici Irak Monarşilerine sonraları da ırkçı-şovenist BAAS küçük burjuva diktatörlüğüne karşı sürdürülen KDP önderliğindeki hareket, 1975 yılında ağır bir yenilgiye uğramıştır. Bugün açığa çıkan gerçekler, bu hareketin, özellikle 1968'lerden sonra ABD ve İran m denetlediği bir doğrultuda geliştiğini ortaya koymaktadır. KDP'nin lideri Barzani'nin ABD başkanı Carter'a yazdığı mektuplarda bu durum çok açık bir biçimde anlaşılmaktadır. Türkiye'de bazı yayın organlarında da yer alan bu mektuplarında, Barzani, BAAS'a karşı sürdürdüğü mücadelede ABD ve İran desteğini güvendiğini, bunlarla işbirliği yapmayı tercih ettiğini açık açık yazmaktadır. Bu açıdan aşiretçi-feodal unsurların önderliğindeki ve emperyalist güçlerin vesayet altındaki böyle bir hareketin, "başarı" kazanmış olsaydı bile, Kürt emekçilerini baskı ve zulümden kurtaramayacağı; sadece, ABD'nin güdümünde bir yeni-sömürge Kürt devletinin kurulmasına yol açacağı kolayca anlaşılmaktadır. Yenilgi ise Irak Kürdistanı'ndaki yoksul emekçiler için bin kat daha zulüm ve vahşet getirmiş, bunlar üzerindeki tenkil ve pasifikasyon uygulamaları alabilirdiğine artmıştır. On binlerce Kürt köylüsü, aydını ırkçı-şovenist BAAS katilleri tarafından hunharca katledilmiş, evinden barkından yurdundan atılmıştır.

Kuşkusuz, bu yenilgi ve bu baskılar bir halkın direnişinin boğulmasına yetme-

miştir, yetememiştir. Yenilgiden hemen sonra, Irak'ta yoksul Kürt köylülerinin bu zulüm ve terör sağanağı karşısında kendiliğinden bir şekilde yer yer silahlı direnişleri yeniden başlamıştır.

KDP-GK ve KYB

Türkiye Kürdistanı'nda Kürt peşmergeleri arasında meydana gelen son silahlı çatışmalar yukarıda anlattığımız gibi bugün Irak Kürdistanı'ndaki ulusal direniş önderlik etme iddiasında olan iki siyasi örgütün üyeleri arasında olmuştur.

Bunlardan Kürdistan Yurtsever Birliği (Yekiti Niştımani Kurdistan) 1975 yenilgisinden sonra kurulmuştur. "Marksist-Leninistler Örgütü", "Kürdistan Sosyalist Hareketi", "Kürdistan Köylü Örgütü" isimli örgütlenmelerin bir araya gelerek oluşturduğu, ulusal düzeyde bir cephesel örgütlenme iddiasını taşımaktadır. İkinci örgüt ise KDP-Geçici Komite'dir. KDP, 1976 yılında bir konferans düzenleyerek yeni bir siyaset benimsediğini ilan etmiştir. Buna göre KDP "sosyalist" bir kimliğe büründüğünü iddia etmiş ve "KDP-Geçici Komite" ismini almıştır.

Her iki örgütlenme de "ulusal kurtuluşçu" ve "sol" bir mücadeleyi sürdürdüklerini ileri sürmektedirler. Öte yandan, karışıklı suçlamalarında birbirlerini kesin olarak "ulusal hain", "ihanet çizgisi" olarak göstermektedirler. Özellikle KDP-GK hakkında başka odaklardan da kaynaklanan bazı iddialara ve son çatışmalarda iyice açığa çıkan kanıtlara göre bu örgüt hala kendi bünyesindeki emperyalist güçler ve usaklarla işbirliği yapan feodal unsurları, aşiretçi yapısını tasfiye edememiştir. Yönetim kademesindeki bazı unsurların CIA, SAVAK ve MİT ile ilişkili olduğu yaygın bir biçimde ileri sürülmektedir. Buna göre, KDP-GK, "sosyalist" ismine sahip çıkmakla birlikte, geçmişteki KDP'nin emperyalist güçler vesayetindeki konumunu terketmiş görünmemektedir. Öte yandan KYB hakkındaki bilgilerimiz de tek yanlı ve eksik bir düzeydedir. Yalnız şu anda tartışmasız bir şekilde ortada duran bir gerçek, bu örgütün de proletaryanın bağımsız siyasetini uygulayan bir örgüt olmadığıdır.

KDP-GK ile KYB arasındaki sürtüşmenin çok önceki dönemlere dayandığı bilinmektedir. Şimdiki KYB içindeki "Marksist-Leninistler Örgütü" önderlerinden Talabani'nin eskiden KDP içindeyken Barzani önderliği ile ters düşmesinden sonra, KDP örgütlenmesinden ayrıldığı ve Talabani'nin önderlik ettiği akımın KDP önderlerince "caş" (hain) diye nitelendiği de bilinmektedir. İşte KYB ile KDP-GK arasında bir kaç yıl önce başlayan çatışmalar böyle bir zemin üzerinde patlak vermiştir. Henüz son olaylar patlak vermeden önce de KYB üyelerinin KDP-GK taraftarlarına pusuya düşürüldüğü ve onlarca KYB üyesinin öldürüldüğü söylenmektedir. KDP'nin, 1976 yılında GK adı altında yeniden örgütlenmesinden sonra, KYB'nin siyasi çalışmalarını engellemek ve siyasi etkinliğinin artmasını önlemek için çaba sarfettiği şeklindeki iddialar da bu çatışmaların nedenleri olarak gösterilmektedir.

Bu çatışmaları şu ya da bu şekilde değerlendirenler, farklı yorum yapanlar elbette olacaktır. Ama bu konuda, demokrat çizgide yer alan bütün herkesin birleştiği ortak nokta şu anda KDP-GK'nin elinde esir bulunan 250 KYB üyesinin derhal serbest bırakılması olmaktadır.

KYB yetkililerinin bildirdiğine göre, esir düşenlerden en çok tanınanlar şunlardır: — Eli Eskeri: KYB politbüro üyesi ve Kürdistan Sosyalist Hareketi (KSH) genel sekreteri.

Oligarşi, Kürt halkına karşı girişilecek bir soykırımın; Kürt bebelerinin, kadınlarının, ninelerinin nasıl katledileceğinin "tatbi-katı" nı yaptırıyor...

VIETNAM'DAKİ GERİLLA SAVAŞININ BAZI YÖNLERİ

Hoang Van Thai

VIETNAM'DAKİ GERİLLA SAVAŞININ BAZI TEMEL SORUNLARI ÜZERİNE

Büyük bir nüfusu olmayan ve oldukça küçük bir ülke olan Vietnam, yabancı istilalara karşı ve ulusal inşa için verilmiş mücadelelerle dolu uzun bir geçmişe sahiptir.

Bachdang, Chilang, Dongda, Dienbienphu ve başka birçok isim, Vietnam halkının bağımsızlık mücadelesi tarihinin şanlı dönüm noktaları olarak çağlar boyunca ortaya çıkmıştır.

Yoldaş Ho Chi Minh'in önderliğindeki Hindicini Komünist Partisi'nin doğuşundan bu yana, Vietnam halkı misli görülmemiş önemde başarılar kazanmıştır. 1945 Ağustos Devrimini yapmış, Fransız-Japon boyunduruğunu kırmış ve Güneydoğu Asya'daki ilk demokratik halk devletini, Vietnam Demokratik Cumhuriyeti'ni kurmuştur. Daha sonra, birinci direnme savaşında (1945-1954) Fransız emperyalistlerini ve ABD müdahalecilerini yenilgiye uğratmıştır. Şimdi, Güney Vietnam halkı ABD saldırganlarına ve onların yardımcılarına karşı, gittikçe daha belirleyici başarılar kazanan bir kurtuluş savaşını, ikinci bir direnme savaşını sürdürmektedir.

Vietnam'daki direnme savaşlarının ve devrimci mücadelelerin gelişiminde, gerilla savaşı her zaman çok önemli bir yer tutmuştur. Bu kısa değeriendirme bazı temel sorunlarla ilgilenecek ve bu savaşa ilişkin belli sayıda deneyimlere değinecektir.

VIETNAM'DAKİ GERİLLA SAVAŞININ ÖNEMİ VE ROLÜ

Marksizm-Leninizm, Vietnam halkına bizat kendi deneyimi ile doğrulan bir ders öğretti: Emperyalistlerin ve onların ajanlarının boyunduruğundan kurtarmak için yöneticilerin —hakim sınıfların— idari mekanizmasını parçalamak ve kendisi için bir halk diktatörlüğü kurmak için devrimci şiddeti kullanmaktan başka bir yolu yoktur.

Hindicini Komünist Partisi, şimdiki Vietnam İşçi Partisi, Marksizm-Leninizmi Vietnam'ın pratik durumuna yararı bir şekilde uyguladı. Bunların önderliği altında Vietnam halkı, emperyalist baskıcıları ve gerici feodal sınıfı alaşağı etmek için doğru bir çizgi boyunca milli-demokratik devrimini yaptı ve ulusal bağımsızlığını ve köylülere için toprağını geri kazandı.

Bu doğru çizgi, parti tarafından ortaya konulan devrimci görevlerin yerine getiril-

mesi için gittikçe büyüyen bir mücadeleyi sürdürme ve başkaldırma yolunda geniş halk kitlelerini, özellikle de ezilen köylüleri cesaretlendirmiştir. Dünya proletaryasının kendi devrimci mücadelelerinden çekip çıkardığı deneyimlerinden yararlanan partimiz, devrimin çeşitli aşamalarında politik ve silahlı mücadele için uygun biçimlerini kullanmıştır. Her aşamada, her mücadele biçimi belirli bir eylemi yerine getirmiş ve üstleneceği bir rolü olmuştur. Fakat devrim sürecinin bütününde, silahlı mücadele doğrudan ve belirleyici bir eyleme (aksiyona) sahip olmuştur. Silahlı mücadele, her zaman, kaynaklanmış olduğu politik mücadeleye bağlı olmuş, sonra silahlı ayaklanma olarak gelişmiş ve en üst biçimine, bütün halkın bütün alanlarda savaştığı halk savaşı biçimine ulaşmıştır.

Vietnam'da, gerilla savaşı, özel olarak silahlı mücadelenin ve genel olarak devrimci mücadelenin bir biçimidir.

1945 Ağustos Devriminde, mahalli ayaklanmaları ve genel ayaklanmayı başarılı bir şekilde gündeme getirebilmek için —yaşanılan— hazırlanma döneminde devrimci koşulların yaratılmasına yol açan, koşulların elverişli olduğu yörelerde sürdürülen savaş, bir gerilla savaşıydı. Bu dönemde, gerilla savaşı, iktidarı ele geçirmek için —gündemde olan— silahlı ayaklanmanın bir biçimiydi ve devrimci stratejinin bir sorunuydu.

Birinci direnme savaşı sırasında (1945-1954), gerilla savaşı mücadeleyi ilerletmemize ve Fransız emperyalistlerine ve ABD müdahalecilerine karşı sürdürülen yurtsever —ulusal— savaşı, gerçek bir halk savaşına, bütün halk tarafından bütün alanlarda sürdürülen bir savaşa dönüştürmemize yardım etti. Gerilla savaşı, Vietnam halkının ulusal kurtuluş için savaşa kendisini eğitmesi, kadroların oluşturulması, askeri ve yarı askeri kuvvetlerin inşası için bir okul oldu. Düşmanın gerisinde, gerilla savaşı, düşmanın birliklerinin moralini bozdu, onları parçaladı, aşındırdı ve tahrip etti; düşmanın hareketli kuvvetlerini atıl hale getirdi ve kendi eylemini ana hareket alanındaki düzenli savaşın eylemleri ile koordine etti. Daha da iyisi, gerilla savaşı iktidarı ele geçirilmesi ve gerilla üs alanlarının kurulması için silahlı ayaklanmanın bir biçimi idi. Savaşı savaşa beslemek ve Vietnam'ı Vietnam'lı ile savaştırmak şeklindeki düşmanın "hafifletilmiş savaş" planını ve manevralarını etkili bir şekilde çöktü. Düşmanın geri bölgelerini hareket alanlarına dönüştürdü ve burada sürekli bir stratejik saldırı durumu yaratmamıza yardım etti. Fransız emperyalistlerine karşı direnme savaşı sırasında, gerilla savaşı, halk savaşının iki temel biçiminden biri olarak önemli bir stratejik sorunu oluşturdu, düzenli savaşın ortaya çıkmasına yol açtı. Ve düşmanı yenmek için kendi eylemini bu ikincisi ile —düzenli savaşla— koordine etti.

Mevcut durumda, Güney Vietnam halkı tarafından sürdürülen kurtuluş mücadelesi en üst aşamasındaki bir gerilla savaşıdır. Sömürülen köylülerin köylerde iktidarı ele geçirdiği bölgesel ayaklanmalarla başlamış ve her yerde kesiksiz bir yoğunlukta büyüyen gerilla savaşı ile koordine haldeki kır ve kent kitlelerinin politik mücadelesinin geniş ve sürekli hareketine doğru ted-

ricen genişlemiştir. Son on yıl sırasında, başlangıçta ellerinde hiç silahı olmayan Güney Vietnam halkı büyük bir görevi başarmış, ülkenin üzerinde on milyondan fazla insanın yaşadığı beşte dördünü kurtarmış, ABD emperyalistlerinin bütün saldırgan planlarını parça parça etmiş ve parlak zaferler kazanmıştır: Appac, Quinhon, Phumy, Saigon... Bütün bu bir dizi başarılar ondört milyon Güney'li yurttaşlarımız tarafından sürdürülen gerilla savaşının, uzun ve zor fakat muhakkak ki muzaffer bir savaşın hızlı büyümesine bir kanıttır. ABD emperyalistleri ve onların ajanlarının yenilmeye mahkum olduğunu göstermektedir: ABD'nin özel savaşı halkın gerilla savaşı tarafından yenilmektedir ve yenilecektir. Mevcut durumda, Güney Vietnam'daki gerilla savaşı, sadece askeri bir taktik veya stratejiyi değil fakat yeni sömürgecilik altındaki geri bir tarım ülkesinde yer alan uzun süreli bir devrim sürecinde köylülük tarafından yapılan silahlı ayaklanmanın bir biçimini de meydana getirmektedir. Halkın politik mücadelesinden kaynaklandığından, kitleler tarafından temsil edilen devrimin gelişiminde ve sürekli kılınmasında bir araç olmuştur.

On yıllardır emperyalizmin tahakkümü altında olan Vietnam, Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki diğer birçok sömürge ve bağımlı ülkeler ile aynı koşullara sahiptir. Devrim ve devrimci savaşın uzun yıllarına şükürler olsun ki, Kuzey Vietnam tamamen kurtarılmıştır ve durmadan sosyalizme doğru ilerlemektedir. Güney Vietnam ise belirleyici başarılar kazanmaktadır. Gerçek şunu göstermiştir ki, devrimci şiddet, devrimci mücadele ve gerilla savaşının aşırı derecede bir öneme sahip olduğu devrimci savaş, halkımızın yeniden bağımsızlık özgürlük ve mutluluk kazanmak için takip etmesi gereken bir yoldur. Yine gerçek şunu göstermiştir ki, dünyanın içinde bulunduğu bağlamda, ne kadar küçük ve zayıf olursa olsun bir halk başkaldırmak için ve kendisinin en kutsal özelemleri uğruna doğru bir çizgi, kararlı bir mücadele takip etmek için birleştiği zaman ve uygun mücadele biçimlerini yaratıcı bir şekilde uyguladığı zaman, o halk, herhangi bir emperyalist saldırganın ve onun uşaklarının, —diyelim ki bu dünya emperyalizminin başkanı olan ABD saldırganları olsun— güçlü bir ordusunu yenilgiye uğratma yeteneğine tamamiyle sahiptir.

VIETNAM'DAKİ GERİLLA SAVAŞININ KARAKTERLERİ VE BİÇİMLERİ

Vietnam'daki gerilla savaşı, geniş halk kitlelerinin, zayıf ya da görece zayıf olan mahalli askeri ve yarı askeri kuvvetlerin daha iyi teçhizatlı düşman birliklerine karşı yürüttükleri silahlı mücadelenin bir biçimidir. Düşmana, her yerde, elverişli olan bütün araç ve silahlarla darbe vurmaya, günlük savaşlar yürütmeye, ve aynı zamanda çok çeşitli biçimlerle halkı mücadeleye seferber etmeye içerir. Düşmanın hayatı kuvvetini zayıflatmayı ve tahrip etmeyi, siyasi ve ekonomik gücümüzü korumayı ve savunmayı amaçlar. Düşmanı kuvvetlerini dağıtmaya zorlar. Böylece düzenli savaşımızın gelişmesinin ve kendisiyle koordine bir şekilde zaferi kazanmak için eyleme geçmemizin koşullarını yaratmış olur.

Vietnam'daki gerilla savaşı aşağıdaki temel karakteristikleri gösterir:

1. Kitle karakteri, halk karakteri: Gerilla savaşı, halkın çeşitli tabakalarının, ihtiyar ve gençlerin, bütün dinlerden, milliyetlerden ve siyasi eğilimlerden kadın ve erkeklerin silahlı mücadelesinin ortak bir biçimidir. Vietnam gibi geri bir tarım ülkesinde, ezilen köylülerin silahlı mücadelesinin ortak bir biçimidir. "Tüfeği olan tüfeğini kullanmalıdır, kılıcı olan kılıcını kullanmalıdır, kılıcı olmayan da kazma, çapa ve sopa kullanmalıdır." (Ho Chi Minh). Bu ruhlardır ki, her Vietnam'lı yurtsever işgalcilere karşı başkaldırmıştır. Bu nedendir ki, gerilla savaşı baştan başa bütün ülkede, deltada ve dağda, şehirde ve kırsal bölgede gelişmiştir. Düşmanı gözeneklerinde tutan, ona kuvvetlerini dağıttıran, onu gece gündüz yoran, sıkıntıya boğan, başka bir yol bırakmaksızın onu bir yıpratma savaşına sürükleyen bir çeşit sihirli bir ağ oluşturmaktadır.

2. Çok-yönlü karakteri: Gerilla savaşı aracıyla, Vietnam halkı düşmana karşı sadece askeri alanda değil, ekonomik ve politik alanlarda da savaştı. Bir yanda silahlı mücadele öte yanda ekonomik ve politik mücadele arasındaki sıkı bağ Vietnam'daki gerilla savaşının bir karakteristiğidir. Ekonomik mücadele, düşmanın ekonomisini bloke etmeyi, onun ekonomik üslerini sabote etmeyi, savaşı savaşa besleme tazarısına engel olmayı, onun geri bölgelerini kendi bölgelerimize dönüştürmeyi ve onu zenginlik ve insan gücü kaynaklarından yoksun bırakmayı içerir. Politik mücadele, düşmanın manevralarının şiddetle karşısına çıkarak ve düşmanı zayıflatmak ve yerinden etmek için onun politik temellerine saldırarak düşmanın gerisindeki kitleleri kendi hayatı haklarını savunmaları için seferber etmeyi ve örgütlemeyi amaçlar.

Vietnam'da gerilla savaşı, halkın teçhizat ve teknik bakımdan kendinden çok üstün bir düşmanla —birinci direnme savaşında Fransız Emperyalizmi ve mevcut durumda ABD emperyalizmi— yüzyüze geldiği koşullarda sürdürülmüştür. Bu deneyim, ezilen halklar tarafından daha güçlü emperyalist düşmanlara karşı yapılan kurtuluş savaşlarına hükmeden bir genel yasanın geçerlilik alanı içinde yatmaktadır. Başlangıçta çıplak elleriyle, Vietnam halkı kararlı bir şekilde başkaldırmış ve sonuna kadar direnmiş, savaşırken inşasını sürdürmüş, savaşa birlikte büyümüş ve kendisini düşmanın elinden çekip aldığı silahlarla teçhizatlandırmıştır. Cesaretiyle ve kendini feda etme ruhuyla düşman uçaklarına, toplarına, tanklarına ve savaş gemilerine karşı durmuştur. Bu nedenle, Vietnam'daki gerilla savaşı acı ve şiddetli, uzun ve zor olmuştur.

Gerilla savaşında, Vietnam halkı son derece değişik mücadele biçimleri yaratmıştır: Sabotaj, ilerleyen düşmana faydalı olabilecek her şeyi imha etme usulü, düşmanla her türlü ilişkiyi kesme, düşmanı rahat bırakmamak ve tedirgin etmek için savaş hileleri, çivili tuzaklar, mayın tuzakları ve başka bir çok tuzaklar, haberleşme hatlarına saldırılar, pusular, düşmanın posta ağlarına, havaalanlarına, geçici cephaneliklerine, Komuta Karargahlarına, koruganlarına karşı baskınlar... Savaşçılar, düşmanın takviye kuvvetlerine saldırarak ve bunları tahrip ederek onun kırsal alanı alt üst ettiklerinde, onun yok etme hareketlerini çöktüklerinde, düşmana karşı

çarpışan köyler inşa ederken onun temer-küz kamplarını ve —halkı hapsedtikleri ç.n— stratejik mahallelerini yerle bir ettiklerinde, gerilla savaşı daha üst biçimlere bürünmektedir. Bütün bu biçimler, gerilla savaşının halk karakteri ve çok yönlü karakteri ile uyumludur. Bunlar, geniş kitlelerin, zayıf kuvvetlerin güçlü kuvvetlerle ve ilkel silahların modern silahlarla karşı karşıya geldiği bir yurtsever —ulusal-ç.n— savaşa katılmasının ifadesidir. Silahlarda ve teçhizatındaki (hava, deniz kuvvetleri, zırhlı kuvvetler ve diğerlerindeki) üstünlüğüne rağmen, düşman birliklerini bir şekilde karşı-saldırıya geçemez duruma getirirler. ABD'nin askeri teorisyenleri kendileri için Vietnam'daki savaşın, hiçbir askeri ders kitabında yer almayan sürprizlerle dolu olduğunu kabul etmişlerdir. Gerilla savaşı, halkın daha geniş katılımıyla daha da geliştikçe, onun somut biçimleri daha da zenginleşecektir.

VIETNAM'DAKİ GERILLA SAVAŞININ ÖĞRETTİĞİ DERSLER

Vietnam'daki gerilla savaşının başarısı, saldırgan emperyalizm tarafından sürdürülen haksız bir savaşa karşı halk tarafından sürdürülen bir haklı savaşın başarısıdır. Bu aynı zamanda doğru politik ve askeri çizgimizin, Marksizm-Leninizmin Vietnam'ın somut durumuna yaratıcı şekilde uyarılmasının da başarısıdır.

1. Kitleleri seferber etmeli, eğitmeli ve örgütlemeli, daha büyük miktarlarda gerilla savaşında yer almaları için onları cesaretlendirmeliyiz.

Her başarı halk tarafından kazanılır. Bütün halkı birleştirilmesini, onların seferber edilmesini ve silahlanmasını görmeliyiz. Bu bizim şu düşüncemizden kaynaklanır: Devrim, savaşın sonucunu kesinlikle belirleyecek olan halk kitlelerinin eseridir. Kitleleri seferber edebilmek ve örgütleyebilmek için, birinci ve her şeyden önce ezilen kitlelerin özellikle işçilerin ve köylülerin temel özelemlerini tatmin etmeye yarayan doğru bir politik çizgiyi hayata geçirmeliyiz; onların anavatan için duydukları sevgiyi ve düşmana karşı duydukları nefreti, saldırganla her ne olursa olsun savaşa cesaretini, kendi gücüne güvenme ruhunu, bağımsızlık ve hükümlanlık için isteği sürekli olarak artırmalıyız; onları sıkıntılara tahammül etmeleri, güçlükleri aşmaları ve zafer kazanılana kadar kararlı şekilde savaşmaları için eğitmeliyiz. Onları işçi-köylü ittifakı temeli üzerinde geniş bir birleşik ulusal cephe içinde örgütlemeli, gerilla savaşının köşetaşlarını oluşturmalı, politik kuvvetleri kesintisiz şekilde pekiştirmeli, halkın askeri ve yarı askeri kuvvetlerini kurmalı, onları savaş içinde çelikleştirmeliyiz.

2. Politik mücadeleyi silahlı mücadele ile sürekli ve yakın bir şekilde koordine etmeli, gerilla savaşının üç temel görevini sıkı bir şekilde kavramalı, ülkenin üç bölgesinin her birinde önde gelen eylem ilkesini doğru bir şekilde ifade etmeliyiz.

Yukarıda söylendiği gibi, politik ve silahlı

mücadeleler arasındaki yakın bağ, geçmişte Vietnam'daki gerilla savaşının karakteristik bir özelliği idi; bu günümüzdeki Güney Vietnam için de hala geçerlidir. Bu iki mücadele biçimini sıkı bir şekilde koordine ederken, kırsal ve kentsel alanlardaki kitlelerin politik üstünlüğünü artırmayı, düşmanı zayıf noktalarından vurmayı, ve onun politik ve askeri üslerinden temellerinden sarsmayı amaçlıyoruz. Bu amaçla, "işçiler, köylüler ve askerler birleşin!" sloganını hayata geçirmek ve bununla devrimci safları genişletirken aynı zamanda düşmanın zayıflarını için gerilla savaşının üç ana görevini —düşman üzerine silahlı saldırı ve politik saldırı ve onun saflarında ajitasyon— tatmin edici bir şekilde sürdürmeliyiz. Bu görevlerin gerçekleşmesi için, üç bölgenin her birini gerçeğe uygun olan önde gelen ilkeler izlenmelidir.

a. Düşman işgali altındaki bölgede, öncelik politik mücadeleye verilir. Burada devrimci kuvvet sürekli olarak genişletilmeli ve kitleler basitten başlayarak karmaşık biçimlerde mücadele için eğitilmelidir.

b. İki parti tarafından mücadele verilen gerilla bölgesinde, politik mücadele silahlı mücadele ile birleştirilmelidir, ve halka ve hareket ettiğimiz bölgeye yapışık kalmalıyız.

c. Gerilla üs alanlarında, bütün alanlardaki inşaa çalışmalarımıza paralel olarak, düşmanın bütün tecavüz çabalarını önlemeli ve engellemeliyiz.

Sorun, kendi kurtarılmış bölgemizi genişletmek ve düşman işgali altındaki bölgeyi daraltmak için, gerilla bölgesini bir gerilla üs alanına ve düşman işgali altındaki bölgeyi bir gerilla bölgesine tedricen dönüştürme sorunudur. Bu yolla, nihai zaferi kazanma amacıyla düzenli savaşın yükseltilmesi için elverişli koşulları yaratarak gerilla savaşının daha üst biçimlere gelişmesi ve genişlemesi kesintiye uğratılmamış olur.

3. Gerilla üs alanlarını kesintisiz şekilde pekiştirmeli, genişletmeli ve (düşmana karşı-ç.n.) savaşan köyler inşa etmeliyiz.

Gerilla üsleri ve savaşan köyler, gerilla kuvvetlerinin cephe gerilerini ve aynı zamanda istihkamlarını teşkil ederler. Sonuçta, gerilla savaşının başlatılması ve devam ettirilmesi gerilla üslerinin genişletilmesi ve pekiştirilmesi ile, ve savaşan köylerin inşası ile yakın şekilde ilgilidir. Bir gerilla üsünün kurulması için başlangıçta gerekli olan ilk halk kitlelerinin politik bilinçliliğidir. Bu nedenle sağlam gerilla üsleri ve savaşan köyler inşa etmek için önde gelen kadrolar ve gerilla kuvvetleri üzerinde hareket edebilecek yöreye ve bura halkına kaynaşmalıdır. Kitleleri sürekli olarak eğitmeli, örgütlemeli, ve mücadeleye yönelmeli, halkın yaşam koşullarını geliştirmeyi ve eğer mahalli koşullar elverişli ise köylülere toprak dağıtılması gerektiğini görmelidir. Düşmanın zafiri hareketlerini denetlemek ve işlerimizi korumak için bölgenin olanaklarından nasıl yararlanılacağını veya bölgenin amacımıza hizmet edecek şekilde nasıl geliştirileceğini; basit ama etkili savunma çalışmalarını, yeraltı saklanma yerlerini, çivili ve başka tuzakları, mayın

tarahlarını yaratmayı bilmeliyiz. Bölgeyi sürekli olarak, sadece politik askeri ve ekonomik bakımlardan pekiştirmekle yetinmemeli; gerilla bölgelerini gerilla üslerine dönüştürerek, ve düşman birliklerini çembere alabilecek ve dağıtabilecek, böylece onlara daha iyi vuruş yapabilecek şekilde birbirine destek olabilecek gerilla sistemi kurmak için bunlardan mümkün olduğu kadar daha fazlasını yaratarak bölgeyi genişletmeliyiz.

4. Askeri kuvvetler ve halkın yarı askeri kuvvetleri arasında özellikle de mahalli birlikler ve kendini-korumaya milisleri arasında yakın bir eylem koordinasyonu bulunmalıdır.

Milis, kitlelerin ve her şeyden önce ezilen köylülerin yarı askeri kuvvetini teşkil eder. Üretimden vazgeçmezler, onu devam ettirirler ve üretimle uğraşırken onu korumak için, köylerdeki gerilla kuvvetlerinin çekirdeğini oluşturarak bölgeyle ve halkla kaynaşır savaşır. Mahalli birlikler, eyaletler ve mntıkların silahlı kuvvetleridirler, buralardaki gerilla kuvvetlerinin çekirdekleridirler ve aynı zamanda milis ve düzenli birlikler arasındaki bağdır. Halkın milisi, düşmanı atıl bırakmak, mahalli birliklerin bir araya gelmesi ve düşmanı yoketmesi için gereken koşulları yaratmak için mücadele verirken; mahalli birlikler, milisin geliştirilmesi şeklindeki ağır görevi yüklenirler. Diğer yandan, düzenli birlikler, düşmanın gerisinde gerilla savaşını başlatma için küçük birimler halinde dağıldıklarında, mahalli birlikleri ve milisi eğitme görevini de yüklenirler. Askeri ve yarı askeri birlikler arasındaki yakın koordinasyon, gerilla savaşının düzenli savaşa gelişmesinin teminatı olan bir koşuldur.

5. Gerilla savaşının ilkeleri tam olarak anlaşılmalı ve doğru şekilde uygulanmalıdır.

Bu ilkeler askeri ve yarı askeri kuvvetlerin bütün gerilla faaliyetlerini yönlendirirler. Bu kuvvetlerin, kendilerinden teçhizat ve teknik bakımdan güçlü olan düşman karşısındaki zaferini teminat altına almayı amaçlarlar. Kendi deneyimize göre şu ilkeler sıkı bir şekilde kavranmalıdır: Bizden daha iyi teçhizatlı olan düşmanı yenebilmek için moral etkeni, cesareti, inisiyatif ve uyanıklığı en üst noktaya kadar geliştirmek; mümkün olduğu kadar fazla canlı düşman kuvvetini yok etmek ve kendimizinkini korumak ve geliştirmek için çaba sarfetmek; düşman kuvvetlerini küçük ölçekle tahretmek için çaba sarfetmek; sürekli olarak eylemin inisiyatifini teminat altına almak ve kendimizin savunmaya itilmesine asla fırsat tanımamak; her zaman esneklik, gizlilik ve şaşırıcı şekilde hareket etmek; düşmana zayıf olduğu ve açık verdiği noktadan vurmak. Ne denli zor durumda olursa olsun kadrolar ve milis üyeleri kendi yöreleriyle ve

halkla kaynaşmalı ve kitleleri mücadeleye seferber etmelidir.

Yukarıda değindiklerimiz, Vietnam'daki gerilla savaşının bazı temel sorunlarıdır.

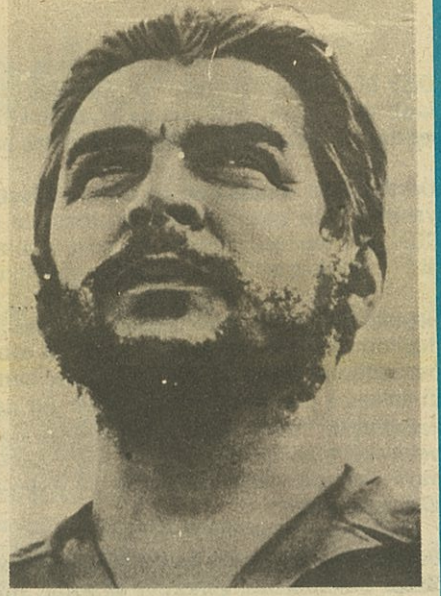
Bu sorunların bütünüyle anlaşılması olmasın şükürler olsun ki, Vietnam halkı, proletarya partisinin önderliği altında Fransız-Japon boyunduruğuna karşı emperyalizmle mücadele etmiş ve şimdi Amerikan saldırganlarını Kuzey Vietnam'ı yıkma savaşlarında yenmektedir. Güney Vietnam'da, Güney Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi önderliğindeki Ordu ve halk birinci direnme savaşında kazanılan deneyimleri ve gelenekleri geliştirmiş ve bu temel sorunları bütünüyle kavramıştır. Bu, onların neden daha fazla savaştıkları daha fazla güçlendiklerini ve şimdi ABD emperyalistlerini çıkmaz bir dehliz içine soktuklarını açıklar. Bu son on yıl aşkın sürede ABD tekelcilerini temsil eden ABD hükümeti, Amerikan halkından gaspettiği 4 milyar doları fazla (aynen!) para harcamış ve Güney Vietnam'a önemli miktarda savaş malzemesi, hizmetindeki mahalli ajanları ile birlikte on binlerce görevli ve insan göndermiş, Güney Vietnam'ı tahakküm altına almayı amaçlayan bir "özel savaş" başvurmuştur. Güney Vietnam halkının devrimci hareketini baskı altına almak için zehirli kimyasal maddeleri kullanılması dahil orada hiçbir vahşi eylemden geri kalmamış ve Vietnam Demokratik Cumhuriyetine hava ve deniz kuvvetleri ile saldırmıştır. Fakat bütün bu gayretleri, Güney Vietnam halkı tarafından Kuzey Vietnam halkının geriye püskürtmeleri ile koordinasyon içinde yürütülen gerilla savaşının karşısında başarısız kalmıştır. Gerilla savaşı, ABD'nin "özel savaşı"ni yenmekte ve Kuzey Vietnam'a karşı bütün tahribat ve sabotaj çabalarını boşa çıkarmaktadır. Bu gerçek haklı politik ve askeri çizgiler üzerinde halk tarafından gerçekleştirilen gerilla savaşının hangi emperyalist saldırgan olursa olsun onu yenebilecek olanaklara sahip olduğunu göstermektedir.

ABD emperyalizmi, Vietnam halkının, Hindicini halklarının ve dünya halklarının bir numaralı düşmanıdır. Vietnam halkı, onu, özgürlük ve demokrasi geleneklerine sahip olan Amerikan halkından ayrı tutmaktadır. Amerikan halkı ve dünya halklarıyla omuz omuza bu ortak düşmanı yok etmek için mücadeleye kararlıdır. Çamurdan ayaklı bir dev olan ABD emperyalizmi her zamankinden daha fazla zayıflatılmış ve tecrit edilmiştir.

Nihai zafer, Vietnam halkındır, ezilen halklarındır ve bütün dünyanın barıştan yana halkındır.

NOT: Bu makale, Jay Mallin tarafından derlenen ve University of Miami Press tarafından 1970'de Florida (ABD)da yayınlanan STRATEGY FOR CONQUEST adlı kitabın 239-247 sayfalarından çevrilmiştir.

...ERNESTO'ya bin selam!

Çağdışı ve çürümüş her şeyi yok etmek, lanetlenmiş toplumun yapısını parçalayıp onu yeniden, devrimci bir biçimde örgütlemek ve yeni, özgür, mutlu bir toplumun doğuşunu hazırlamak için, yeryüzünde nice devrimci kanlarını çekinmeksizin döktüler ve ülkelerinin bağımsızlığı, halklarının kurtuluşu için ölümlü gülecek kucakladılar. Hayatını çekinmeksizin bu kutsal mücadeleye adanmış Che Guevara, en onurlu biçimde dünya devrim kahramanları mertebesine ulaştı.

1928'de Arjantin'de doğan Che, gençliğinden itibaren anti-emperyalist ve anti-Amerikancı mücadelenin bayrağını yükselterek halkların özgürlük ve kurtuluşu için kutsal mücadele yoluna katıldı.

CHE VE KÜBA DEVRİMİ

Meksika'da, Fidel Castro ve arkadaşlarıyla tanışan Che, Küba ihtilalcilerinin saflarında yer aldı. Başlarında Fidel Castro'nun bulunduğu Küba'lı Devrimcilerle birlikte Che kahramanca bir silahlı mücadele yürüttü. ABD emperyalizminin ve uşağı Batista rejiminin yıkılmasına ve Küba devriminin başarıya ulaşmasına katkıda bulundu.

Kendisi Küba Devrimini şöyle yorumluyor:

"Devrimimiz esas itibarıyla bir gerilla hareketinin ürünü olmuştur. İktidara karşı silahlı mücadeleye girişilmiş ve iktidar ele geçirilmiştir." (Siyasal Yazılar, s. 125).

Ve Küba devriminin ilerleyişini yine büyük devrimci Che Guevara'nın ağzından aktaralım:

"Devrim hızla ilerledi. Diktatörlük kuvvetlerini Sierra Maestra'nın sarp yamaçlarından püskürttük, ve ardından Küba'nın yeni bir gerçeği ile yüzyüze geldik: bu ister tarım işçisi, ister sanayi işçisi olsun, işçi, emekçi idi. O da bize birşeyler öğretti ve biz de ona şunu öğrettik ki, belli bir anda isabetli nişan alan bir silah, en güçlü ve en olumlu barışçı gösterilerden daha güçlü ve daha olumludur. Biz işçilerden örgütlenmenin değerini öğrendik, fakat biz de onlara ayaklanmanın değerini öğrettik ve bu birleşmeden, Küba topraklarının tümündeki örgütlenmiş ayaklanma doğdu." (age, s. 35) (abç).

Ve Che zaferi şöyle anlatıyor:

"Böylece asi lider (Fidel) ve etrafındakiler dere tepe aşarak, dağların ve bulutların ardından, adamızın yanan toprakları üzerinden, kan, ter ve toz, toprak içinde Havana'ya girdikleri zaman, 'tarih, ulusun ayakları ile yeni bir 'kışık sarayın merdivenlerini çıkıyordu'." (age, s. 61) (abç).

İktidarın ele geçirilmesinden sonra Küba vatandaşı ilan edilen Che, devrimin pekiştirilmesinde de önemli görevler aldı. (Milli Banka Başkanlığı, Sanayi Bakanlığı gibi).

Küba'da görevini tamamlayan Che, 1965 yılında alev alev yanan devrimci bir cesaret ve enternasyonalist hırsıyla canlanmış olarak Küba'nın zafer topraklarını terketti ve mücadele alanını, kendisini sayısız zorluk ve katı deneyimlere beklediği, bir yeni devrimci görevi kaydirdi. Ve mücadelesini Bolıvya'da devam ettiren öldürüldü.

CHE, DEVRİMCİ MÜCADELE VE REVİZYONİZM

Che, marksizm-leninizmi Küba özelinde bir "eylem kılavuzu" olarak ele aldı. Ve emperyalist hegomonyaya altındaki bütün yeni-sömürge, yarı-sömürge ve sömürge ülkelerde halk savaşının zorunlu bir durak olduğu gerçeğini bir kez daha ortaya koydu.

Che "yeni-sömürgecilik" olgusunu özlü bir biçimde şöyle ifade ediyordu:

"Kendini gizlemek ihtiyacını hissetmeyen vahşet ve zorbalık yeni sömürgecilik için silahlıdır. Fakat daha ince, daha üstü kapalı bir şekli vardır: Politik bakımdan kurtulan ülkelere sinsî sinsî girmek, yeni milli burjuvazilerle birleşmek, metropolün çıkarlarına sıkı sıkı bağlı asalak bir burjuvazi yetiştirmek, halkların yaşayış seviyesini geçici bir süre yükseltmek, nispi bir refah sağlamak, vb. gibi. Gerçekten çok geri ülkelerde feodal ilişkilerden kapitalist ilişkilere geçiş başlı başı-

na büyük bir ilerleme sayılabilir. Tabii bunun emekçiler açısından doğurduğu feci sonuçları görmemezlikten gelmek şartıyla." (Siyasal Yazılar, s. 240) (abç).

"Oligarşik dikta-halkın baskısı dengesi bozulmadır. Dikta, düzenli olarak, önemli bir şiddet uygulaması olmadan paçayı kurtarmayı dener. Onu, kendisini maskesiz, yani gerici sınıfların kalıbı içinde göstermeye çalışarak, kimliğinin ortaya çıkmasına yardım edilir, bu da mücadeleyi artık geriye dönüşün olmaya çağrı son hadde kadar keskinleştirecektir. Diktayı kartlarını açmaya-vazgeçmeye ya da kavganın bedelini ödemeye-zorlayacak halk güçlerinin işlevlerini yerine getirmesi gibi geniş ölçüde silahlı bir eylemin güvenilir başlangıcı buna bağlıdır." (İki... Üç... Daha Fazla Vietnam, s. 44).

Che, emperyalizm ve onun işbirlikçisi yeni egemen sınıflara karşı verilen halk savaşı konusunda açık seçik şunları söylüyordu:

"Partizan savaşı ya da kurtuluş savaşının kural olarak üç aşaması vardır: Birincisi, kaçmakta olan küçük silahlı gücün düşmana darbe indirdiği stratejik savunma aşaması; silahlı güç, küçük bir çevrede pasif bir savunma yapmak için sinmez, tersine, savunması, yerine getirebileceği sınırlı saldırılardan oluşur. Bundan sonra düşmanın ve gerillanın eylem olanaklarının istikrarlı olduğu denge noktasına ve nihayet büyük kentlerin işgaline, büyük kesin çarpışmalara, düşmanın tamamen yok edilmesine götürecek olan baskı ordusunun çevrilmesi son aşamasına varılır." (age, s. 54) (abç).

"Mücadele etmeden özgürlüğü elde edebileceğimiz konusunda hayale kapılmayız ve kapılmamalıyız. Ve mücadele ne yalnızca gözyaşartıcı gazlara karşı taşlarla karşı konulan sokak çatışmaları, ne de barışçı genel grevler biçiminde olacaktır. Ve bu, iki, üç günde yönetici oligarşilerin baskı mekanizmasını imha eden kızgın bir halkın kavgası da olmayacaktır; bu, uzun süren, cephesi partizanların sığınaklarından, şehirlerden, savaşımların evlerinden (baskı onların akrabaları arasında uygun kurbanlar arayacaktır), katliama uğramış ülke halkından, düşmanca hava akımlarının harabettiği köy ve şehirlerden oluşacak kanlı bir mücadeledir.

"İlk dersteği ödevimiz hayatta kalmaktır, sonra, silahlı propagandanın kelimenin Vietnamca anlamıyla gerçekleştirileceği, yani kazanılın ya da kaybedilsin atlımların çarpışmaların propagandasının her ne olursa olsun düşmanlara iletileceği gerillanın özentsiz modeline sıra gelecektir." (age, s. 25-26) (abç).

Ve ardından da savaşın bir politikleşmiş askeri savaş olduğunu Che şöyle belirtiyordu:

"Mücadele politik-askeridir (abç), böyle gelişmelidir ve bundan ötürü öyle anlaşılmalıdır" (age, s. 53).

"Bu uzun süreli bir savaş demektir. Ve, bir kez daha yineleyelim, merhametsizce bir savaştır. Savaş gelip çatığında, onu kimse yumuşatırım diye kendini aldatmasın ve kimse halkı uğruna katlanabileceği savaşın sonuçlarının verdiği korkuyla, savaşı kızdırmakta tereddüt etmesin. Bu hemen hemen tek zafer şartıdır." (age, s. 28).

Che, gerilla mücadelesinin halk savaşının gelişmesindeki belirleyiciliğini savunduğu için kendisini kitlelerden kopuk, "küçük burjuva maceracısı" olmakla suçlayanlara şu cevabı vermektedir:

"Polemik süresince, partizan savaşını uygulamak isteyenler, kitle mücadelesini ihmal ediyorlar diye eleştirilmektedirler —sanki bunlar karşı yöntemlermiş gibi. Halkın desteği olmadan savaşın bu türünü gerçekleştirmeyi istemek, kaçınılmaz bir felaketin başlangıcıdır. Partizanlar, herhangi bir toprağın belirli bir yerine yerleşmiş, silahlı, mümkün olan tek stratejik hedefe, iktidarın ele geçirilmesine yönelik bir dizi askeri eylemi uygulamaya hazır halkın savaşçı öncüleridir." (age, s. 34-35, abç).

Che'nin, emperyalist hegomoniyanın aldığı yeni biçimlere ve emperyalist hegomonyaya altındaki ülkelere ilişkin belirttiği düşünceler ve onun eylemi, aynı zamanda, modern revizyonizmin marksizm-leninizm dışı tezlerine karşı olma özelliği de taşımaktadır. Che, revizyonizmin "toplumsal barış" tezlerine karşı devrimcilerin görevlerini şöyle açıklıyordu:

"İktidar, devrimci güçlerin yöneldiği zorunlu stratejik gayedir ve herşeyin bu büyük göreve göre ayarlanması, ona bağımlı kılınması gerekir.

"İktidarın zaptı devrimci güçlerin dünya çapında bir amacıdır. Geleceği fethetmek devrimin stratejik unsurudur; statükoyu korumak da, bugünkü dünyada, gerici güçlerin, savunma halinde buldukları için, karşı stratejidir." (Siyasal Yazılar, s. 101).

"Emperyalistlerin insanlığı, savaş tehdidiyle şantaj çalıştığı gerçeği ışığında, doğru cevap savaştan korkmamaktır. Karşı karşıya gelinen her cepheleşme noktasında amansızca ve aralıksız saldırmak, işte halkların genel taktiği bu olmalıdır.

"Şiddet sömürücülerin ayrıcalığı değildir, sömürülenler de onu, uygulayabilirler ve dahası uygun anda kullanılabılır. Bu demektir ki, yeni toplumun ebesi olan şiddetten korkmamalıyız, yalnız şiddet tam, halk önderlerinin en uygun koşulları buldukları anda serbest bırakılmadığı." (İki... Üç... Daha Fazla Vietnam, s. 41) (abç).

Che barış içinde sosyalizme geçilebileceğini savunanlara ve ileri demokrasi safatalarına şöyle cevap vermektedir:

"Kendi kendine devrimci iktidar sorusunu yöneltmeden sadece belirli bir burjuva yasallığının eski haline getirilmesi için mücadele etmek belirli, egemen sınıfların daha önceden kurmuş oldukları diktatörce bir düzenin geri gelmesi için mücadele etmek demektir. Bu, ne olursa olsun, mahkuma ucunda daha az ağır bir güle olan bir pranganın vurulması için savaşmak demektir." (age, s. 40) (abç).

"Çağımızın, iktidarı ele geçirmenin şekli konusundaki bu çıkmazı, 'yankee' emperyalistlerinin gözünden kaçmamıştır. Onlar da 'barışçıl yoldan geçiş' taraftarıdır. Amerika'da hala ayakta duran eski feodal yapıları yıkmak ve milli burjuvazinin en ilerici unsurları ile ittifak kurmak onların da işine gelmekte, bazı mali reformlar yapmaya, toprak mülkiyeti rejiminde bazı değişiklikler meydana getirmeye, tercihan tekniği ve hammaddeleri ABD'den ithal edilen tüketim mallarına dayanan mutedil sanayileşmeye bir itirazları bulunmamaktadır." (Siyasal Yazılar, s.107) (abç).

Söyleyip yazdıklarının ötesinde, Che'nin bütün bir devrimci mücadelesi SBKP'nin başını çektiği uluslararası modern revizyonizmin marksizm-leninizm dışı "barışçıl geçiş", "kapitalist olmayan yol" gibi tezlerinin eleştirisi, çürütülmesidir. Buna rağmen, bugün SBKP revizyonistleri ve uluslararası izleyicileri sahtekar bir biçimde Che'ye sahip çıkmaktadırlar. Che'nin düşünce ve eyleminin devrimci muhtevasını boşaltarak, onu sadece bir aziz mertebesine ulaştırıp "tehlikesiz" bir hale dönüştürmektedirler. Oysa bugün Che'nin gerçek sahibi ancak devrimci dünya halklarıdır. Ve dünyanın dört bir yanında emperyalizme ve revizyonizmin tezlerine şamarlar indiren dünya halkları Che'yi mücadelelerinde anmaktadırlar.

CHE UNUTULMADI!

Onun mücadelesi, 1 Mayıs'ta Saygon'da zaferi kazanan Vietkong gerillalarının anındadır.

Onun mücadelesi, Nikaragua'da zalim Somoza'ya karşı direnen Sandinista gerillalarının direnişindedir.

Onun mücadelesi, Türkiye'de yiğitçe ölmeyi bilen Kızılderle şehitlerinin haykırışındadır.

Ve onun adı ve andı kulaklardadır.

Andını söylüyor devrimciler dört bir tarafta "ölüm hoş geldi sefa geldi" diye.

Ve adını dünya halkları silahlarının kabzasına kazıyorlar.

İşte Che'yi bunun için silemeyeceklerdir, işte Che'yi bunun için unutturamayacaklardır.